

stezice

Osnovna
šola
heroja
Bračiča

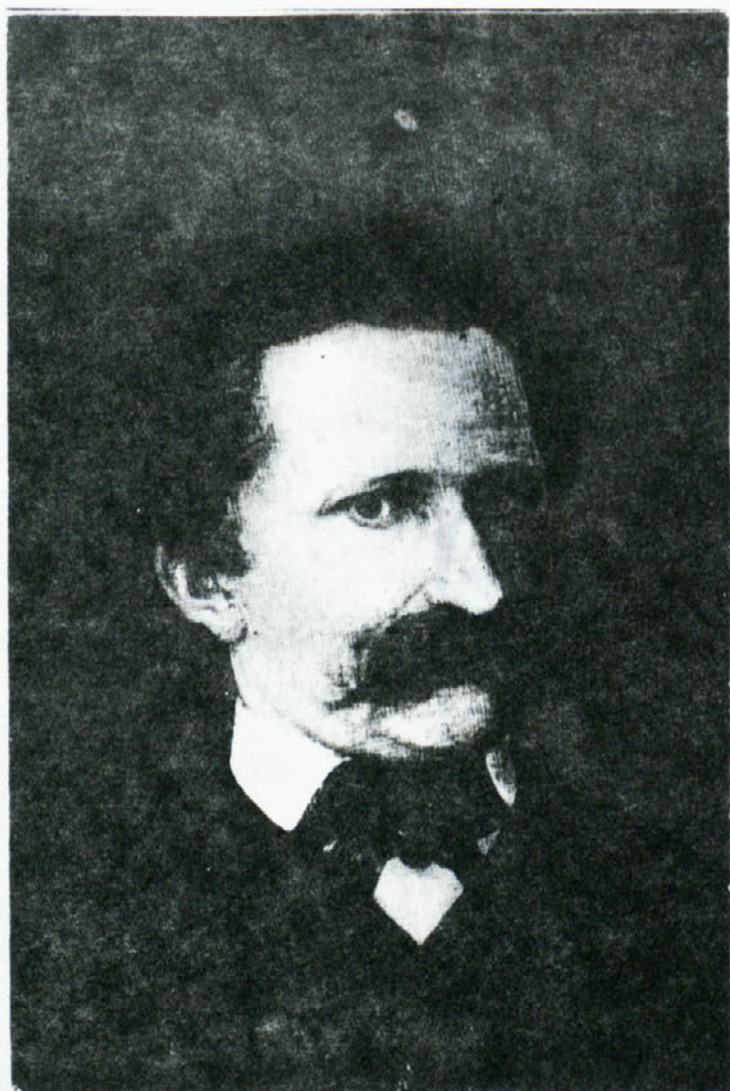
19. leto

Obtu aku katerimu letu nashe peruu
dellu se cilu popelnoma ne sdy, ta smi-
sli, kai uli modri gouore, kair prauio, De
sledni sozhetig ie TeBhak inu nepopelnom.

PRIMOŽ TRUBAR

1508 – 1586

Vojtech Hurvík

1826 – 1886

MOJ OČA JE VODNIK,
PREŠEREN PA STRIC,
ZATO SEM PRIJATELJ
SLOVENSКИH MODRIC.

Verzi iz pesmi T R Ž I Š K A

Tržiška dolinca
velika res ni,
je vendar kraljica
gorenjske strani.
Njene kupčije
in njeno blago
daleč čez morje
in gore gredo.

Tržiška dolina
velika res ni,
je vendar edina
gorenjske strani.
Obdana je z gorami,
previdena z vodami.
Zavetna,
prijetna,
ko vsa zeleni.

Z Bohinja sem gleda
mogočni Triglav,
krog njega je čeda
gora in dobrav.
V ozadju Kokovnica
Storžičeva ženica.
Ko sonce priseje
čez Brčovi rovt,

vse toplo ogreje
kar pride naprot.
Begunjščica kraljica
je Stolova družica,
v škrlatu in zlatu
naznanja sončni vzhod.

Kot led so studenci,
iz hribov teko.
Po kletih v senci
je vince sladko.
Kar zdravo je, vse dela.
Ko bliža se nedelja,
se upeha,
vse neha,
ker delo je težko.

Tihotno postane
sobotni večer.
Kar nič se ne gane,
ne stresa se čer.
Samo voda šumenje
se sliši in vrvenje.
Ni duha,
ni sluha
o rožljanju več nikjer.

Vojteh Kurnik v svojih pesmih kaže veselega in delav-
nega človeka tržiškega, kota in izpove ljubezen do roj-
stnega kraja Tržiča in njegove okolice. Največ tržiških
pesmi opeva kovaško obrt. Kako bi je tudi ne, saj je ko-
vaška obrt najstarejša.

K O V A Š K A

Kovači pridno kujemo,
nikdar se ne utrudimo.
Ko polnoči odbilo je,
glasno že k delu kliče se.
Ko vsaka stvar že mirno spi,
v kovačnici še vse budi.

Ko gora v jutru zažari,
lenuha tukaj ne dobi.
Že zdavnaj sveti beli dan,
oddihljaj nam je komaj dan.
Ko poludne nam odzvonil,
tedaj se čelo ohladi.

Šele ko se pribliša mrak,
z delom ponehuje vsak.
Veseli pa smo vsaki čas,
čeravno tlači delo nas.
Ko zima v hišo vse zapre,
kovač še vedno k delu gre.

Poletje komaj kmet strpi,
nezmagan pa kovač stoji.
Zato pa vživa on vesel,
kar s trudom svojim je prejel.
In kadar je pokoja dan,
časti Boga v srcu vdan.

P L A N I N S K A

Kdor nikdar čudov videl ni
Naj pride iz dolin.
Da tukaj duša skoperni
ko pride verh stermin.

Snežnikov kjer je večni led
Verhunci v zrak mole
Od tukaj divni je razgled
Na grintovce gole.

V dežele tuje in morje
Od tukaj vidi se
Gore v krili krog stoje
Iz brezdnov ti groze.

Vetrovi bistri pihajo
Tanak je tukaj zrak
Ko dolni svet zakrivajo
Megline in oblak.

B I S T E R Š K A

Sem Bistrčan,
vozim v Kranj
vsak ponedeljek
in tržni dan.

Hijo! Hoti!
Birta želi.
Bajsa priganjam,
da se poti.

Kolkor dobim,
vse naložim,
da za nedeljo
kaj ulovim.

Pride pomlad,
hočem orat.
Brano in seme
moram iskat.

Moj konj vse je
kot s trte je,
da se sam čudim
ino ljudje.

Bistrčani!
Takah nič ni!
Daleč okoli,
kakor smo mi.

ČVRSTI GORENJCI SMO,
V HRIBIH PREBIVAMO,
ZDRAV JE NAŠ ROD.

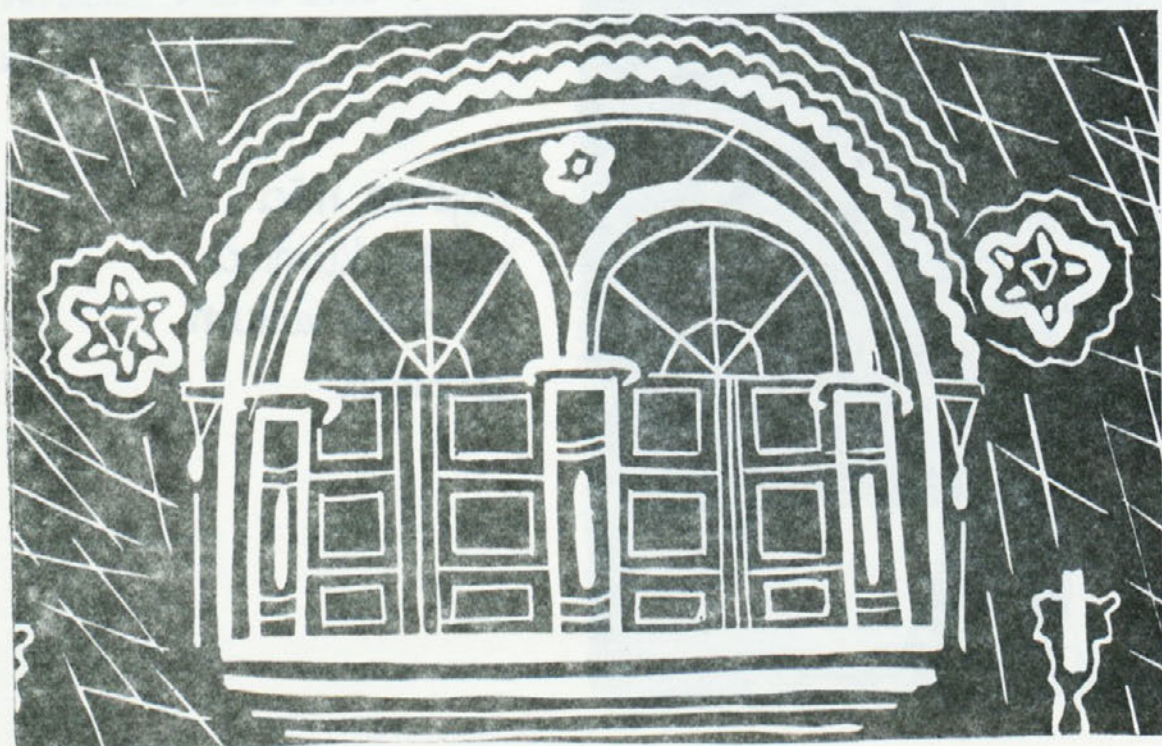
Rojstna hiša
Vojteha Kurnika
je tržiški kulturni
spomenik

STRICU SEM POKAZALA TUDI

KURNIKOVO HIŠO

Po dolгих letih je prišel na obisk stric Edo. Ko je bil že nekaj časa pri nas, sva se odločila, da si ogledava tržiške znamenitosti. Odšla sva v Tržič in se ustavila pri paviljonu, kjer je bila slikarska razstava. Z zanimanjem sva si jo ogledala. Po starih tržiških ulicah sva se napotila v muzej. Radovedno sva opazovala razstavljene predmete. Veliko je strica spominjalo na otroške dni, ki jih je preživel v Tržiču. Vodič naju je opozoril na razstavo v stani Kurnikovi hiši. Preko gradu sem ga peljala do tja. V hiši so prikazovali izdelke domače obrti, saj se je ravno bližala Šušterska nedelja. Stric je videl, da je v bližini kino dvorana in me je za konec ogledovanja znamenitosti povabil v kino.

Mojca Marín 4. razr.

MOJ KRAJ TRŽIČ

7

Pod pobočji zelenih gora, tam pod Karavankami se skriva moje mesto Tržič. Njegov nastanek sega v srednji vek. O tem pričajo razvaline skrivnostnega gradu Gut~~e~~nberg, o katerem ve povedati ljudsko izročilo. Nekdaj je mogočno stal nad mestom, v bližini naselja, kjer je danes naša šola.

Stare, opuščene kovačije govore, da je v našem kraju veliko kovačev služilo svoj kos kruha. Kovači so bili v preteklosti nujno potrebni, ker je skozi Tržič vodila trgovska pot do prelaza Ljubelj in naprej do Celovca. Celo Primož Trubar je čez Ljubelj potoval na Nemško.

Mesto Tržič ima vse polno zanimivosti, ki kažejo na način življenja v preteklosti. Ena takih posebnosti so železna naoknica na starih tržiških hišah. Ta so bila v obrambo pred ognjem. Tržič je namreč večkrat pogorel, najhujši požar, ki je dosegel vse hiše na levem bregu reke Tržiške Bistrice, je bil leta 1811.

Tržičani, pridni in iznajdljivi ljudje, so obnovili svoje domove. Ukvarjali so se z različno obrtjo. Najpomembnejše so bile nogavičarska, usnjarska in čevljarska. Iz teh obrti se je v drugi polovici 19. stoletja začela razvijati industrija. Iz nekdanjega obrtniškega trga je danes Tržič industrijsko mesto z več tovarnami. V njih služijo kruh prebivalci občine Tržič in delavci tudi iz drugih republik. Najbolj znani sta tovarna obutve Peko in Bombažna predilnica in tkalnica Tržič.

Mesto Tržič je raztegnjeno ob reki Tržiška Bistrica in ob potoku Mošenik. Danes Tržiška Bistrica ni več le bistra; čas, ki ga živi, onesnažuje tudi njena bregova. Izvira pod gorskim masivom Košute. Tam je čista in hitra, pot si utira skozi svetovno znano Dovžanovo sotesko. V Tržiču se ji pridruži potok Mošenik. Tako da skupaj hitita v reko Savo.

Ob vznožjih in na pobočjih zelenih hribov so posejana manjša in večja naselja. Ljudje so zaposleni večinoma v tržiških tovarnah. Nekaj jih živi in dela na kmetijah. Njihove roke obdelujejo njive, redijo živino. Tržičani so veseli ljudje. O njih poje tržiški ljudski pesnik Vojteh Kurnik. Njegova rojstna hiša - Kurnikova hiša - je tržiški kulturni spomenik.

V njej si lahko ogledate, v kakšnih prostorih so bivali ljudje stoletje pred nami. Vojteh Kurnik je v svojih pesmih opeval lepote tržiške doline, s svojo pesmijo je posnemal delovni ritem tržiškega kovača. Pa tudi lepoto tržiških deklet.

Če bi vas peljala skozi Tržič, bi vam pokazala še muzej. V njem je mogoče spoznati vsaj del življenja v preteklosti, v njem ostaja duh časa, dih preteklosti, v kateri je živel tržiški obrtnik in meščan.

Med NOB je tudi naše mesto dalo življenja za svobodo. Na padle žrtve nas spominjajo spomeniki borcem za svobodo. Opominjajo nas, da trpljenja za svobodo ne smemo nikoli pozabiti.

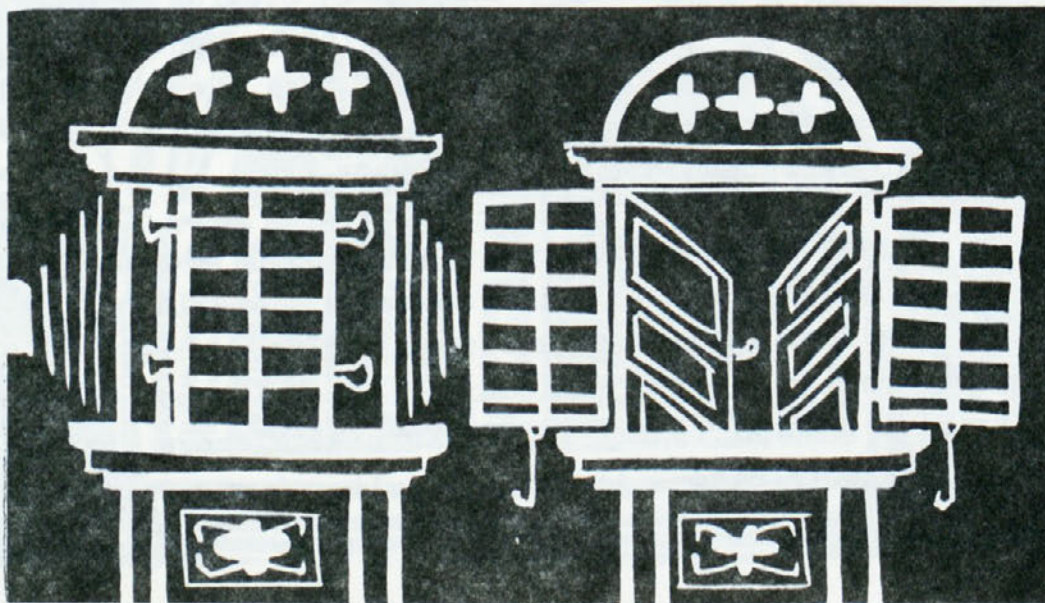
Če hočete, vam pokažem še paviljon NOB, v njem so stalne slikarske razstave. Tam razstavljamo svoje likovne izdelke učenci tržiških osnovnih šol.

V bližini paviljona NOB je tovarna Bombažna predilnica in tkalnica Tržič. V njej že sto let pojejo stroji svojo pesem. V njej je na tisoče nitk, skoznje teče življenje naših delavk in delavcev.

V Tržiču so tri osnovne šole; Bračičeva, Grajzarjeva in Kokrškega odreda v Križah.

Lep in zanimiv kraj je moj Tržič. Rada ga imam.

Marija Ostrelič, 8. razred

GREGORČKI SO SPET OŽIVELI

Pri delu nisem bila preveč spretna, zato sem prosila za pomoč očija. Skupaj sva na lepuko narisala model hiše.

Sonja Čurkič, 5. razred

Imeli smo srečo, kajti osnovni material, lepuko, smo dobili v šoli. Ker me je ta naloga zelo razveselila, sem takoj, ko sem se vrnil iz šole, pričel delati.

Klemen Dolžan, 5. razred

Za vrtec sem izbral hišo našega vrta. Ogledal sem si jo z vseh strani in razmislel zotov. Zamislil sem si potek dela. Še zdaj ne morem verjeti, da je bilo za tako majhno hišico, kot sem jo videl v mislih, potrebno toliko dela.

Peter Gabor, 5. razred

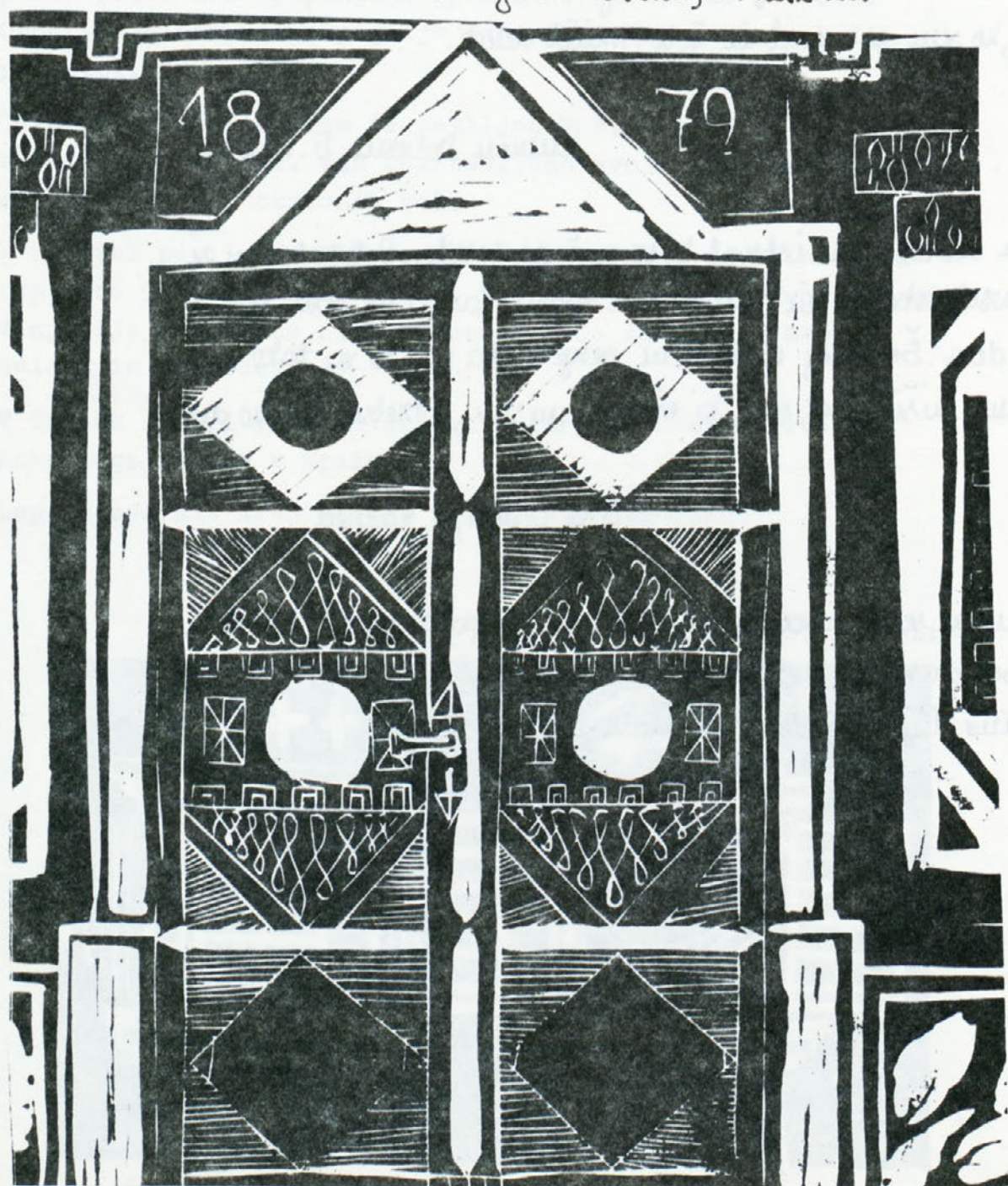
Osnov sem izrezala pol ožja in ji jo pobarovala. Odrezala sem bel, prozoren papir ter ga pritrdila čez ožusko odprtino. Tudi vrata so se dala odpreti.

Matija Smolj, 5. razred

Gregorčič je bil urojen v uraj dnevi. Prišel je dan
na predvečer Gregorčičevega. Bilo mu je težko, ker bo svoje
težko delo splavalo po vodi in se potopilo.

Gregorčiče spuščamo po Trški Bistrici, da s tem
obudimo star trški običaj. Od Gregorčičevega naprej
trškemu čevljarju ni bilo več treba delati pri luči.

Boštjan Žornik, 5. razred

GREGORČKE SMO SPUŠČALI PO TRŽIŠKI BISTRICI

Tovariš, ki me uči tehnični pouka, Dušan Markič nam je dal 26. februarja nalogo izdelati gregorčkov hišico. Ko sem prišel domov, sem očetu povedal, da moram do 5. marca narediti gregorčkov hišico. Ko sva pokosila, sva šla takoj v delavnico in začela delati hišico. Najprej sva razlagala desko na majhne desčice, nato pa sva začela delati stola in mizo za hišico. Naredila pa sva tudi streho, dimnik in desko, na kateri stoji hišica. Zvečer sva šla v kuhinjo in začela lepiti majhne desčice na desko, tako je bila hišica dokončana v enem dnevu.

Kmalu je teden dni minilo in hišico smo morali prinesiti v šolo.

Tovariš za tehniko mi je rekel, da imam najlepšo hišico.

Ko je minilo štiri dni, smo hišice spuščali po Tržiški Bistrici. Jaz je nisem spustil po reki, saj mislim, da bi se potopila pod vodo. Kar škoda bi je bilo.

Tomaz Frantar,
5. razred

Papir, lepenka in druge potrebščine so kar letele izpod roka. Najprej sem naredil iz lepenke nekakšno ogrodje. Vse je še nekam šlo, dokler ni prišla na vrsto streha. Iz mojih ust so se slišale jekne besede: „Spet se mi je strgalo!“ To se je še nekajkrat ponovilo, zato sem na tisti dan končal in nadaljeval naslednji dan, ko mi je šlo dobro od roka.

Matej Razinger
5. razred

Vendar pa hiša še ni bila končana, kajti treba jo je bilo še pobarvati.

Da bi lahko plavala po vodi, sem jo prilepil na stropor. Vendar to ne bi bila prava hišica, če ne bi bila razsvetljena, za kar sem uporabil svečo v lončku, pokrito s pokrovčkom.

Uroš Lampič,
5. razred

Če mi jo bo voda odnesla, bom naredila novo razspomin.

Andreja Šolar,
5. razred

Za kulturni dan smosi
ogledali znamenitosti
mesta Tržiča

Ob pol osmih smo se zbrali pred paviljonom NOB. Od tam naprej smo odšli pod vodstvom profesorja Janeza Štera na ogled znamenitosti. Ustavili smo se pri današnji gostilni Pr' Slug. V tej hiši je bil ustanovljen prvi odbor OF v Tržiču. Nato smo prišli na sam začetek mestnega jedra. To je Trg svobode. Že hiša s številko 1 je znamenitost, ker je največja stara hiša v mestnem jedru, po lastnikih imenovana Maličeva hiša. Zelo zanimiva je zunanost stavbe. Ker je bila v hiši usnjarska obrt, je nad vrati usnjarski grb. V notranjosti stavbe je renesančni salon. Ta hiša je bila bogata, v njej so prenočevali popotniki, ki so potovali preko Ljubelja.

Na Trgu svobode 9 je bil včasih Rdeči konsum, tam so se zbirali delavci na partijskih sestankih. Tudi ta hiša ima zelo zanimivo zunanost. Na fasadi ima lepe okraske. Ta hiša je grajena v obliki črke U. Ima

zelo lepe hodnike, ki se vijejo na začetku stavbe. En del salona je pripadal trgovini, drugi pa delavnicam.

Nato smo šli k številki 19. Tam je Jelenčeva hiša. V njej so bili literarni večeri, igre in predavanja za delavce.

V številki 18 pa je bila včasih tovarna čevljev.

Na Trgu svobode 25 pa je rojstna hiša Janeza Damascena Deva, ki je napisal operni libreto Belin z baročno mitološko vsebino. Letos, 7. novembra, bo minilo 200 let, odkar je umrl.

Številka 31 je prvi primer obnovljene hiše v mestnem jedru. Fasada je zelo lepo poslikana. V njej je danes veliko stanovanj.

Na Trgu svobode 26 je bil včasih hotel Ovšca, v številki 30 pa je stanoval pesnik in mecen Ignacij Holzapfel. Bil je mecen gluhonehne mladine.

S Trga svobode smo se nato preselili na Koroško cesto. Že prva hišna številka ima neko posebnost. To je bilo tako imenovano „firbec“ okno, saj si skozi to okno lahko gledal navzdol, naravnost, v levo in še v desno stran. V tej hiši je sedaj trgovina Lipa. Tako ime je dobila zaradi lipe,

ki je stala pred hišo. Pred to lipo je včasih prišel bobnar in toliko časa bobnal, da so se okrog njega zbrali ljudje. Nato pa jim je prebral obvestila in ukaze oblasti.

Nazadnje smo odšli še skozi najstarejši del mesta, to je skozi Partizansko ulico. Včasih se je imenovala Nogavičarska ulica in to zaradi obrtnikov nogavičarjev. V hiši številka 11 je stanoval prvi tržiški zgodovinar Peter Hitzinger.

Ob poti domov smo si ogledali še nekdanji tržiški grad in francosko znamenje. Francosko se imenuje zato, ker so se leta 1813 Francozi v Trziču spopadli z Avstrijci. V spopadu je veliko Francozov izgubilo življenje; in so pokopani pod tem znamenjem.

Tako sem ob pomoči tovariša Janeza Štera izvedela, kako zgodovinsko zanimivo je mesto Trzič.

Mislim, da je bil kulturni dam koristen.

Andreja Praprotnik, 7. razred

Feliks Anton Dev (1732-1786)

Stanovitnost

Upej, serce moje! upej
 Ter ked sivna skala stoj.
 Če se lih perseglu skupej.
 Vse je čez te, tordnu upej,
 Brečnu bit še anaš nevoj,
 Ker se dostikrat zgodi,
 Kar se namogoče zdi.

7. novembra letos bo minilo dvesto let od smrti pesnika, dramatika in urednika Antona Feliksa Deva, ki se je rodil in svojo zgodnjo mladost preživel v našem mestu. V slovensko književnost je uvedel posrečeno versno dramo, njegova lirika pa odraža modrost razsvetljenstva, občutja sentimentalizma in klasicistično oblikovanost.

Jedral Tone Pretnar

ZAKLAD V DOVŽANOV^VI SOTESKI

Pred več kot tisoč leti so bivali v Dovžanovi soteski čudni škratje. Živelii so v votlini pod pečino. V bližini so še leta kopali čisto zlato. Nakopano zlato so hranili v skriti jami, katere vhod je bil zakrit z vodo. Nekoga dne so gusarji xvedeli za bogastvo. Pripluli so z ladjo po reki Savi in Tržiški Bistnici prav do Dovžanove soteske. Gusarji so bili manavnost pošastni. Nekateri so imeli oko pokrito s trakom, drugi so imeli lesene mage, medo pa je imel namesto roke velik kavelj. Škrate so z onožjem prisilili, da so jim izročili nakopano zlato. Čelo noč so popivati, razgrajati in strašiti domaćine v bližini. Tako je bilo vsako leto. Tržičami so se razbojnikov bati, zato so se zapirali v svoje domove. Marsikatera hiša ob reki je pogorela do tal.

Bližat se je spet dan gusarskega prihoda v Dovžanovo sotesko. Najpogumnejši Tržičami so magovorili škrate, da komemo užeemo gusarje. Skriti so se v bližnjo votlino in počakali, da se pohlepni gusarji začnejo potapljati v skrito votlino. Vsi gusarji so bili že v votlini in občudovali bleščeče zlato, ko se je začelo tresti in gneti. Pogumni škratje so s pečine porinili ognjeno skalo, ki je potopila gusarsko ladjo in xaprta izhod iz votline. Gusarji so prestrašeno vpiti, saj so bili živi pokopani pod pečino.

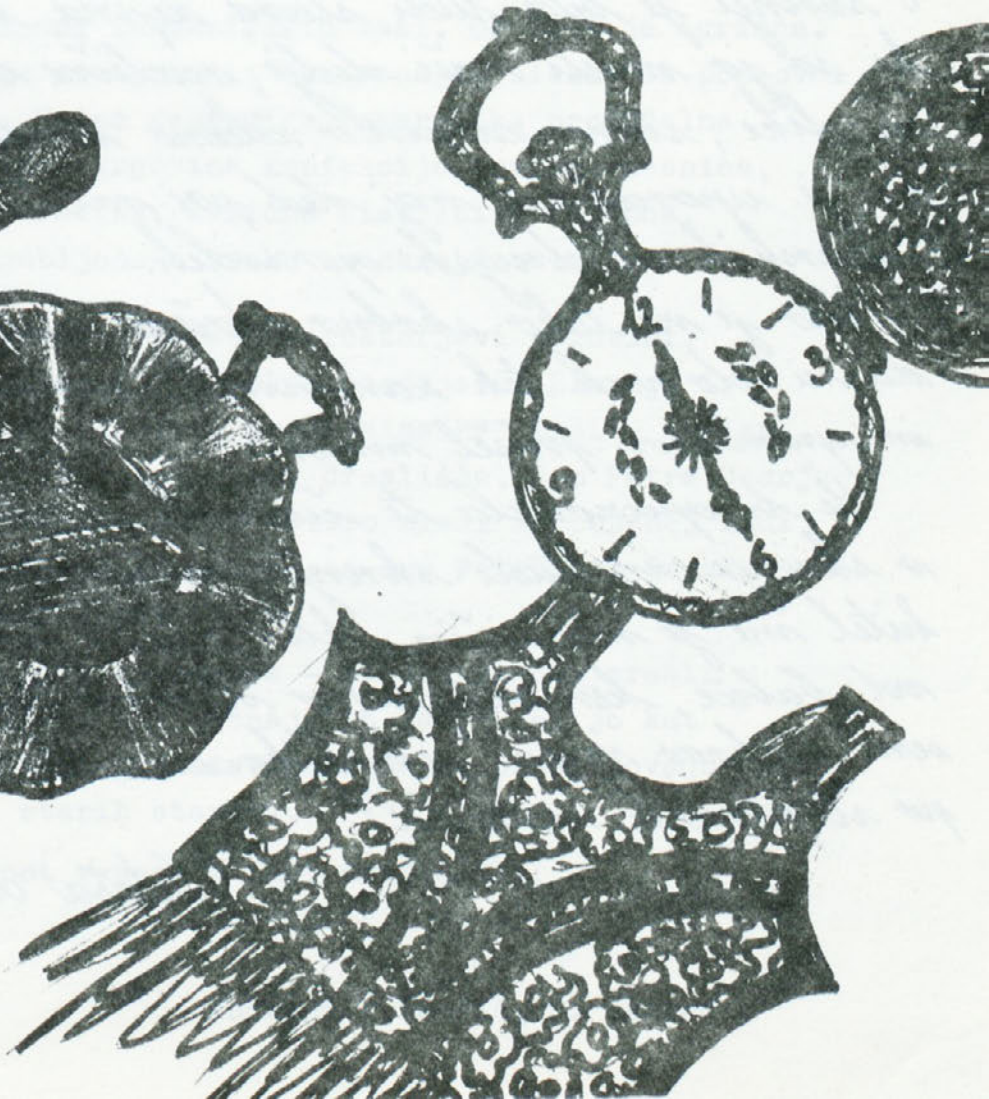
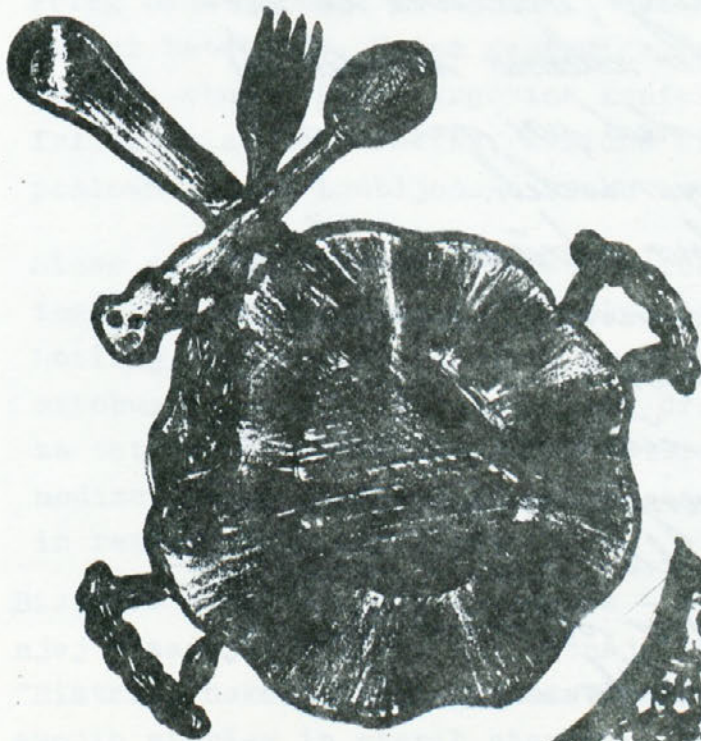
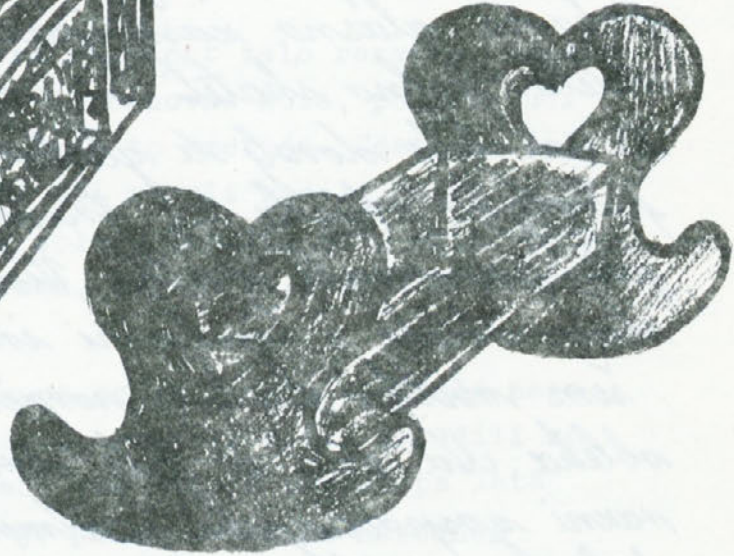
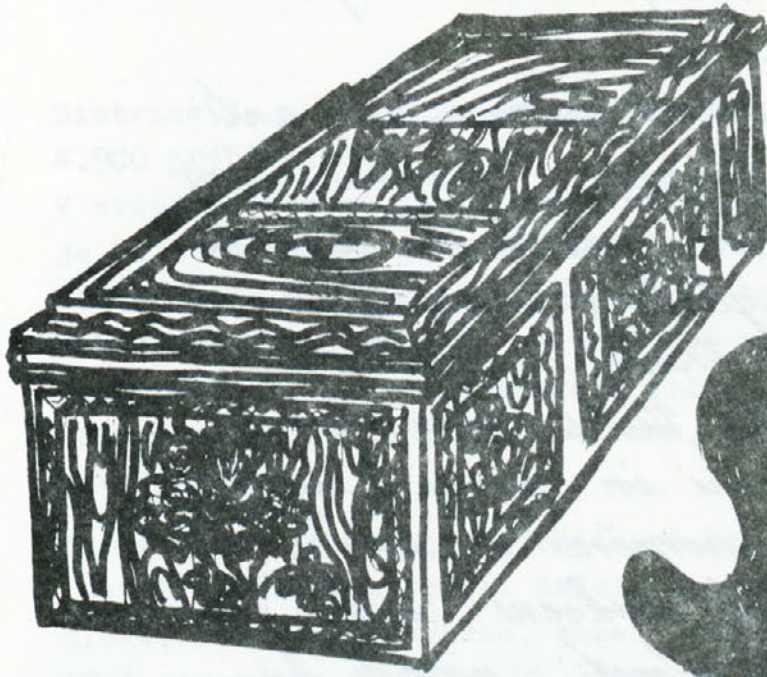
Še danes geologi iščejo v Dovžanovi soteski fosilne ostanke rib, ki so jih gusarji pripeljali z ladjo. Morda bodo odkrili okostje gusarjev in bogastvo tržiških škrafov.

Uroš Lampič, 5. razred

SKRINJA BABIČINE BALE

Včasih so imeli ljudje iz vasi navado, da so dali nevesti, ki se je selila od doma k ženinu, bala ali doto. Tudi moja babica jo je dobila. To je bilo poročno darilo iz domače hiše. Babica je dobila skrinjo in zibelko. Najbolj zanimiva je skrinja, ki jo naredi mizar. Skrinja ima v stranici vrezane ornamente, to so razne oblike rož, nageljnov. Na robovih pa so vrezane vijuge. Te vreznine potem pobarvajo z živimi barvami. Pokrov skrinje se zapira čez obod. Tudi pokrov je ob robovih izrezan v obliki dolge vijuge.

Ko sem s starši obiskala babico, sem jo prosila, naj mi pokaže skrinjo. Vrela je petrolejko in me prišla za roko. Peljala me je na podstrešje. To je dolg in ozek prostor pod streho. Stopili sva skozi majhna vrata, ki so bila okrašena. Nato sva šli po majhnih, strmih in prašnih stopnicah. Ko sva prišli v prostor, me je peljala v majhen, temen kot. V petrolejko je prosetila predmet, podoben majhni omari. Bila je skrinja. Nato mi je izročila petrolejko in odšla po stopnicah navzdol. Ustala sem

sama v tistem prostoru, le svetloba petrolejke me je osvetila.

Ko sem odprla pokrov skrinje, so panti pokrova glasno zaškrjipali. V skrinji sem videla polno škatel in papirnatih zavitek. Ni mi bilo dovolj le gledanja, ampak sem petrolejko obesila na tram in začela odvijati papirnate ovitke. Videla sem razne stare obleke s čipkami in vzorci. V najlepšim ovitku sta bili poročna in krstna obleka. Na dnu so bile cerkvene „bukve“ in razni gospodinjiski predmeti: posode, kuhalnice, jidilni pribor ter servis za kavo. V skrinji je bila tudi stara čepna ura, ki so jo nosili naši dedje, različne cerkvene slike, stara razjavelo železno orodje, ki ga je uporabljal moj ded pri različnih mizarških in drugih opravilih.

Bilo je vse tako skrbno skločeno v skrinji, da ni do vseh teh zanimivih predmetov in spominov prišel ničesar.

Če bi opazovala te čudovite predmete v skrinji in tudi skrinjo samo, toda prehitel me je mamičin klic, naj se poslovim od babice, ker odhajamo domov. Zaprla sem pokrov, vzela petrolejko in odhitela po stopnicah navzdol.

Nataša Meglič, 8. razr.

BISTRICA NEKOČ IN DANES

Bistrica je naselje na desnem bregu Tržiške Bistrice in ima 4.900 prebivalcev.

V zadnjem času se je ta krajevna skupnost zelo razvila. Včasih je bilo tam, kjer so zdaj bloki in osnovna šola, polje. Tudi hiš je bilo manj, v glavnem so bile to kmetije. Cesta je bila makadamska in ljudje so s konji ali z voli hodili delat na polje, otroci pa so obiskovali šolo v Tržiču. Bolj malo vaščanov je bilo zaposlenih v tovarnah, saj je bilo doma na kmetiji dovolj dela.

Z razvojem industrije v Tržiču pa so se ljudje vse bolj naseljevali tudi v Bistrici. Začeli so graditi hiše, zgradili so bloke, naselje Ročevnico, zaradi vse večjih potreb pa leta 1973 novo osnovno šolo, ki so jo poimenovali po narodnem heroju Mirku Bračiču, in leta 1974 vrtec za predšolske otroke. Osnovno šolo obiskuje približno osemsto otrok, vanjo so vključeni tudi otroci iz okoliških vasi. Ob šoli je igrišče. Poleg osnovne šole so zgradili še dvanajst blokov in poslovni center Deteljica. V tem centru je tovarniška prodajalna tovarne obutve Peko, trgovina konfekcije Novost, mesnica, frizerski salon, trafika, kemična čistilnica Polonca, poslovna enota Ljubljanske banke in okrepčevalnica.

Sicer pa sta v Bistrici še dve Mercatorjevi trgovini, trgovina ABC Loka iz Škofje Loke, prodajalna Elkroja iz Mozirij, radovljiške Almire, prodajalna BPT Tržič, sadjar, avtobusna postaja, gasilski dom, drsališče, dom Petra Uzarja za ostarele in slaščičarna, v katero mladi še posebej radi hodimo. Ob cesti proti Ljubelju sta dve Petrolovi črpalki in restavracija Deteljica.

Bistrica nekoč in Bistrica danes - mladi, ki smo zrasli v njej v zadnjih desetih ali petnajstih letih, si jo kot "Bistrico nekoč" lahko predstavljamo le še po pripovedovanju svojih staršev in starih staršev.

Sicer pa, če vas pot zanese k nam, dobrodošli!

PISATELJ ANTON INGOLIČ V TRŽIŠKI KNJIŽNICI

V tržiško knjižnico je prišel Anton Ingolič. Povedal nam je nekaj o svojem stroštvu in o knjigah, ki jih je napisal.

Najbolj všeč mi je bilo, ko je pripovedoval, kje je dobil snov za Gimnazijko.

Ker je bil profesor slovenščine in je poučeval na gimnaziji, je imel težave z nekim dekletom, ki se je pregodaj poročila in ranosila. Vprašala ga je, če bi smela hoditi v šolo, dokler bi mogla.

Profesor je med odmorom sklical učiteljski zbor in predlagal, da bi lahko dijakinja, ki ranosi, hodila v šolo, dokler bi mogla. Taj tudi tovaršice profesorice lahko poučujejo, če so noseče.

Večina je bila za to, nekateri pa ne. Odločili so se, da dijakinja lahko hodi v šolo, dokler more.

Nekega meseca pozneje dijakinje ni bilo več v šolo. Profesor Ingolič je napisal, kot da je bolna.

Pa sreča tovariš mladoporočenca in mlada mati spregovori:

"To je tisti fantek? Kdaj pa lahko pridem zopet v šolo?"

Tovariš ji reče:

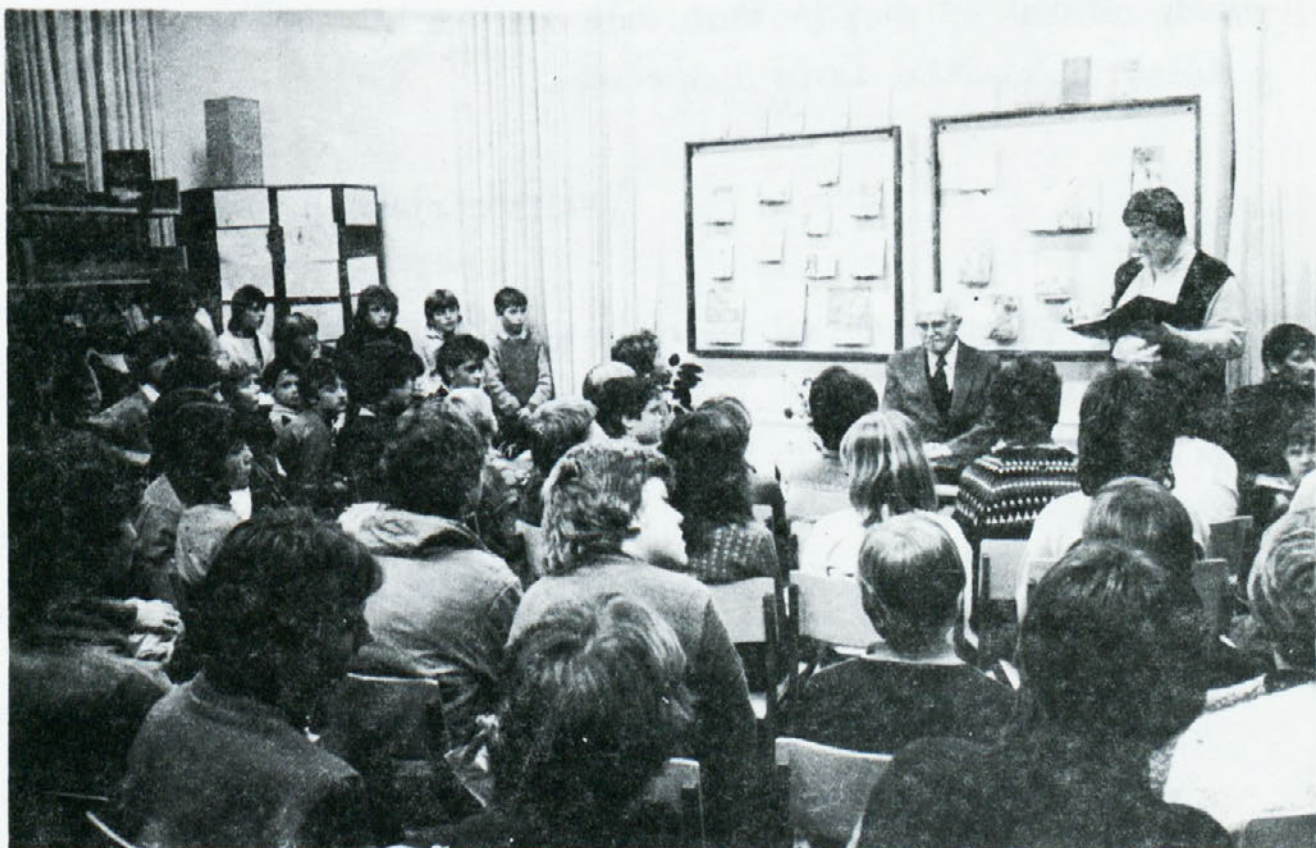
"Pridi, kadar moreš. Lahko že jutri, če si že zdrava." Dijakinja se je nasmehnila in odšla.

Drugi dan je prišla v šolo in zopet je bilo vse v najlepšem redu.

Na koncu se nam je pisatelj Ingolič zahvalil in se nekaterim podpisal v njegovo knjigo,

nekaterim pa na list. Meni se je podpisal na list.
Ta list sem dala v knjigo Izbrana dela pisateljev
in pesnikov.

Remškar Katja, 5. razred

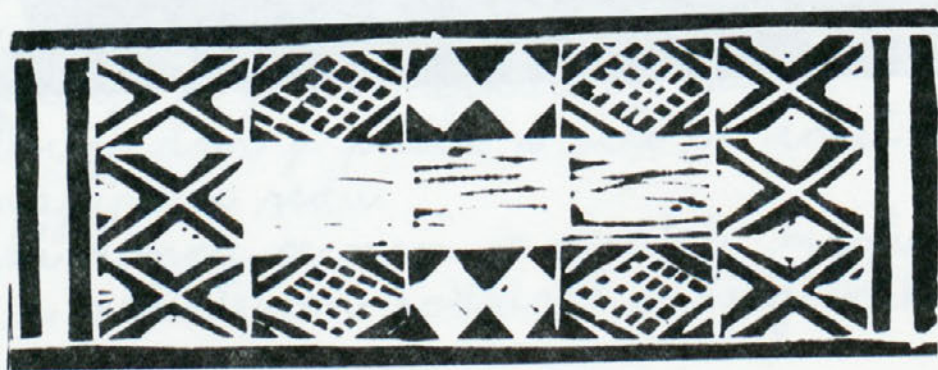
Anton Ingolič vni bratci knjig dobro poznamo, zato je bil obisk v knjižnici zelo velik, saj smo otroci razpolnili vsak kotiček tržiške knjižnice.

Pisatelj je govoril o svoji mladosti, pa tudi o sedanjem času. Govoril je tudi, kako je pisal knjige. Člene je najbolj pritegnilo pripovedovanje, kako je nastala mladinska povest Gimnazijka. Nastala je po resničnem dogodku. Napisal je tudi knjigo Tajno društvo PGC. Knjiga je nastala, ko sta dva prvošolca zbirala risane željice. V tej knjigi je pisatelj nastopal kot profesor Vejica, kajti pri vsakem spisu je dodal ali prečital skoraj dvojest vejic.

Joski Praprotnik, 5. razred

Najbolj sem ga poslušal takrat, ko je povedal, kako je napisal knjigo Tajno društvo PGC. Sklepeil sem, da bo to moja naslednja knjiga, ki jo bom začel brati.

Matija Horak, 5. razred

KULTURNI DAN V KNJIŽNICI

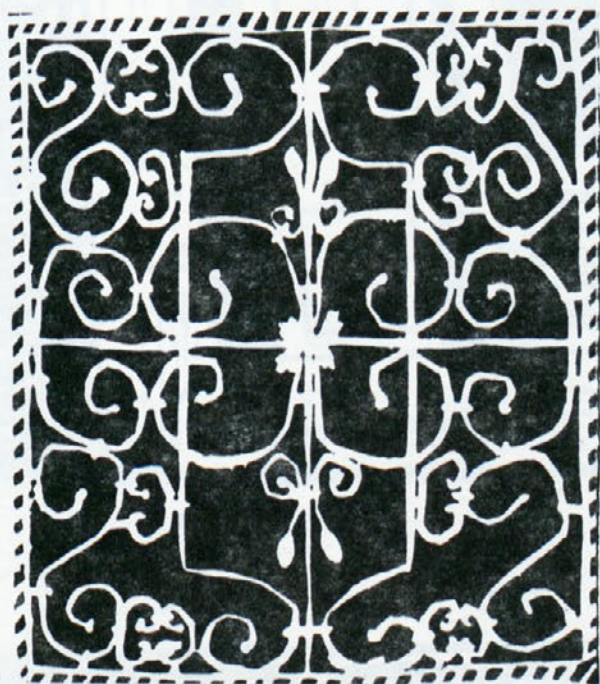
Stovaršica smo šli v tržiško knjižnico. V njej so štiri oddelki: za otroke, za pionirje, za mladino in za starejše ljudi. Tovarišica knjižničarka nam je razložila, da ne smemo knjig trgati, karcati po njih, da jih prinesemo pravočasno nazaj.

Poslušali smo dve pravljici: O nekem dečku Tajni, o nekem kralju, ki je imel rad zlato. Otroci so nam razdelili liste in začeli smo risati. Pisali smo, kar nam je bilo najbolj všeč. Nekateri so risali, drugi pa brali.

Tržiška knjižnica ima trindvajset tisoč knjig. Tržiška knjižnica je kulturna ustanova. V njej seje treba kulturno obnašati. V njej se lahko igramo: Človek ne jeni se, šah, igramo na računalnik in poslušamo pesmi.

Ure pravljic so vsak zadnji četrtek v mesecu.

Bernard Alič,
2. razred

Šuštarška nedelja je za Tržič velik praznik. Takrat se zvrsti veliko priredittev. Meni je zelo všeč modna revija. Rada obiščem sejem, ki nas vabi s svojimi stojnicami na Trgu svobode.

Damjana Žabkar, 5. razred

ŠUŠTARSKA NEDELJA

Danes - v nedeljo
smo zbrani vsi,
vsak od nas
ma šuštarstvo hiti.

V gneči ljudi
se „dremjamo“ vsi,
da vsak od nas
čevljičke dobi.

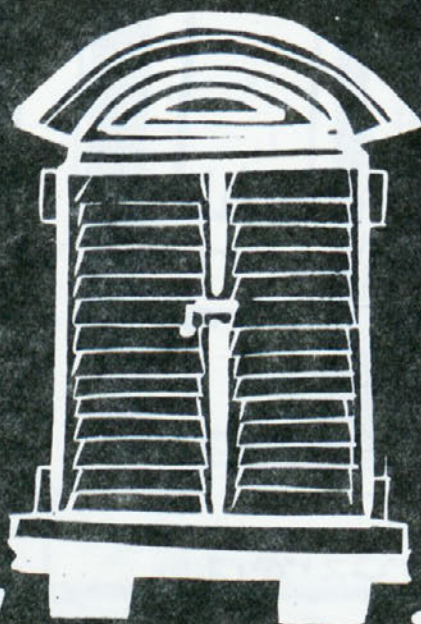
A zvečer veseli
dormant odhitimo,
saj se prvega dne
pouka veselimo.

ReFo

OBUTEV

Joži Praprotnik, 5. razred

ZA

VSAKOGAR

NEKAJ PODATKOV O TOVARNI PEKO

Ime tovarne Peko sestavljata prva zloga imena in priimka ustanovitelja Petra Kozine. Njen začetek sega v leto 1903.

V svoji več kot 80-letni zgodovini je tovarna doživela številne modernizacije delovnega procesa, širitve prostorov in rast proizvodnje.

Delovno organizacijo danes sestavlja osem temeljnih organizacij.

Tozd Obutev: ukvarja se z osnovno dejavnostjo, to je z izdelavo obutve.

Tozd Poliuretan: s proizvodnjo plastičnih mas, sintetičnih smol in plastičnih mas, ki jih vulkanizira.

Tozd Gumoplast: s proizvodnjo različnih gumijastih izdelkov iz naravnega in sintetičnega kavčuka.

Tozd Trbovlje: je dislocirani obrat tovarne Peko, v njem je zaposlena preovsem ženska delovna sila.

Orodjarno sestavljajo mehanična, mizarška in elektro delavnica.

Budučnost v Ljubljani je največja temeljna organizacija Peka. Mreža skrbi za prodajo. Ima že 143 poslovalnic po vsej Jugoslaviji in centralo v Trzinu.

Komercialni skrbi za nakup materialov za druge temeljne organizacije.

Peko več kot polovico svoje proizvodnje proda na

zahodni trg. Delovna organizacija Peko je danes največja tovarna modne obutve v Jugoslaviji in med največjimi v Evropi.

V Peku je zaposlenih več kot pet tisoč delavcev, ki letno izdelajo več kot tri milijone parov obutve.

Nataša Šlamberger,
Marija Klemenc in
Alenka Mušič, 8. razred

Veliko truda je treba

Ob ogledu tovarne sem spoznala, koliko rok je treba za en sam par čevljev. In mi? Kupujemo čevlje in se jezimo, zakaj so tako dragi, ne zavedamo pa se, koliko truda in dela je bilo potrebno za par čevljev.

Romana Bitenc, 7. razred

V TOVARNI PEKO

Prejšnji teden, natančneje, v petek, 11. 4. 1986, smo si ogledali največjo delovno organizacijo po številu zaposlenih in po količini izvoza v trziški občini. Po prihodu v recepcijo tovarne nas je sprejel vodič, ki nas je popeljal po oddelkih. Skupina je odšla v prvi proizvodni oddelek, to je prerexovalnica. Tam sekajo in tanjšajo zgornje dele obutve. Ti so iz različnih materialov, od pravega do umetnega usnja. Te dele zložijo v zaboje in jih oddajo šivalnico. Delo šivalnic je sestavljanje, šivanje in še druge operacije, da nastanejo zgornji deli. Ti potujejo v montažne oddelke. Ko zgornje in spodnje dele sestavimo, dobijo čevlje, ki so potrebni dokončne obdelave. Odpravijo manjše napake, čevlje zložijo v kartone in odpeljejo v skladišče. Tu jih kontrolorji pregledajo in že jih lahko odpošiljajo v domače poslovalnice in tujino. Za dokončni izdelek je treba, kot sem videl, mnogo pridnih delavcev. Saj je za modno in kvalitetno obutev danes dosti povpraševanja.

Delovna organizacija se ne razvija samo na področju izdelave obutve, temveč tudi na področju tehnike, saj imajo moderen računalniški center, ki omogoča hitrejšo in natančnejšo obdelavo podatkov. Ti so v današnjem tempu zelo potrebni. Po končanem obisku smo se z novimi predstavami o delovni organizaciji Peke vrnili domov.

Lamo Čarman, 8. razred

NAŠI STARŠI V TOVARNI PEKO

Moja mamica že 20 let služi kruh v tovarni Peko. Je čistilka in dela samo popoldne. Z delom začne ob 17. uri. V osmih urah mora pospraviti šest velikih prostorov. Domov pride zelo pozno zvečer. Njeno delo je težko, zato ga spoštujem.

Tomaz Frantar, 5. razred

Njeno delo je enolično, opravljati ga mora hitro in natančno, ker jo k temu sili večja norma, tako da nčasih pride iz tovarne utrujena. S sodelavci ima dobre odnose, tako da ji čas v tovarni pa tudi leta življenja v njej hitro teko. Mi, otroci, staršev velikokrat ne razumemo, posebno takrat, ko so razdražljivi in malo bolj glasni, saj se še ne zavedamo, kaj pomeni vsak dan osem ur preživeti v tempu, ki ga morebiti plan proizudnje v tovarni.

Matja Mlačnik, 8. razred

V šivalnici dela moja sorodnica

11.4.86 smo šli v tovarno Peko, da bi si ogledali, kako naši starši služijo kruh. Šli smo skozi več oddelkov. Končno smo prišli tudi v šivalnico, kjer dela moja sorodnica. Šli smo po oddelku, da bi si ogledali, kakšno je delo v šivalnici. Ustavili smo se tudi pri njej. Povprašali smo jo, kakšno je njeno delo. Povedala nam je, da je delo v šivalnici zelo težko in ne preveč dobro plačano.

Nato nam je povedala nekaj o svojem delu. Je zelo zahtevno, zato mora zelo paziti.

Marija Razinger, 5. razred

SKLENIL SEM ...

Vsa Bistrica je bila ovita v meglo. Opazoval sem pokrajino skozi okno. Zelo malo ljudi se je v tem vremenu podalo na ulice. Potem pa sem na dvorišču zagledal peščico svojih prijateljev. Skočil sem v predsobo in si oblekel bundo in nataknil čevlje, ko so me spreletele črne misli. Pričaral mi jih je pogled na čevlje. Bili so umazani, pri šivih počeni in obrabljeni. Pobrskal sem v svoj spomin in se spomnil našega obiska v tovarni Peko.

Z novinarskim krožkom smo pregledali vse oddelke. Najprej nas je delavka tovarne peljala v PREREZOVALNICO. Tu so sekali usnje, tekstil in umetni material. Usnje za ta oddelek dobivajo iz Italije. Čevlje pa v glavnem izvažajo v Nemčijo, k firmi AFIS. Žopet smo uporabili svoje noge in prišli v šivalnico. Vnjej izdelujejo zgornji del čevlja. Delavka nas je odpeljala še v SKLADIŠČE KOPIT. Iz skladišča pa v MONTAŽO. Bili smo še v SEKALNICI, kjer montirajo podplate, in v GUMARNI, v kateri te podplate izdelujejo.

Ko sem se tega spomnil, sem prisegel, da bom čevlje pogosto loščil.

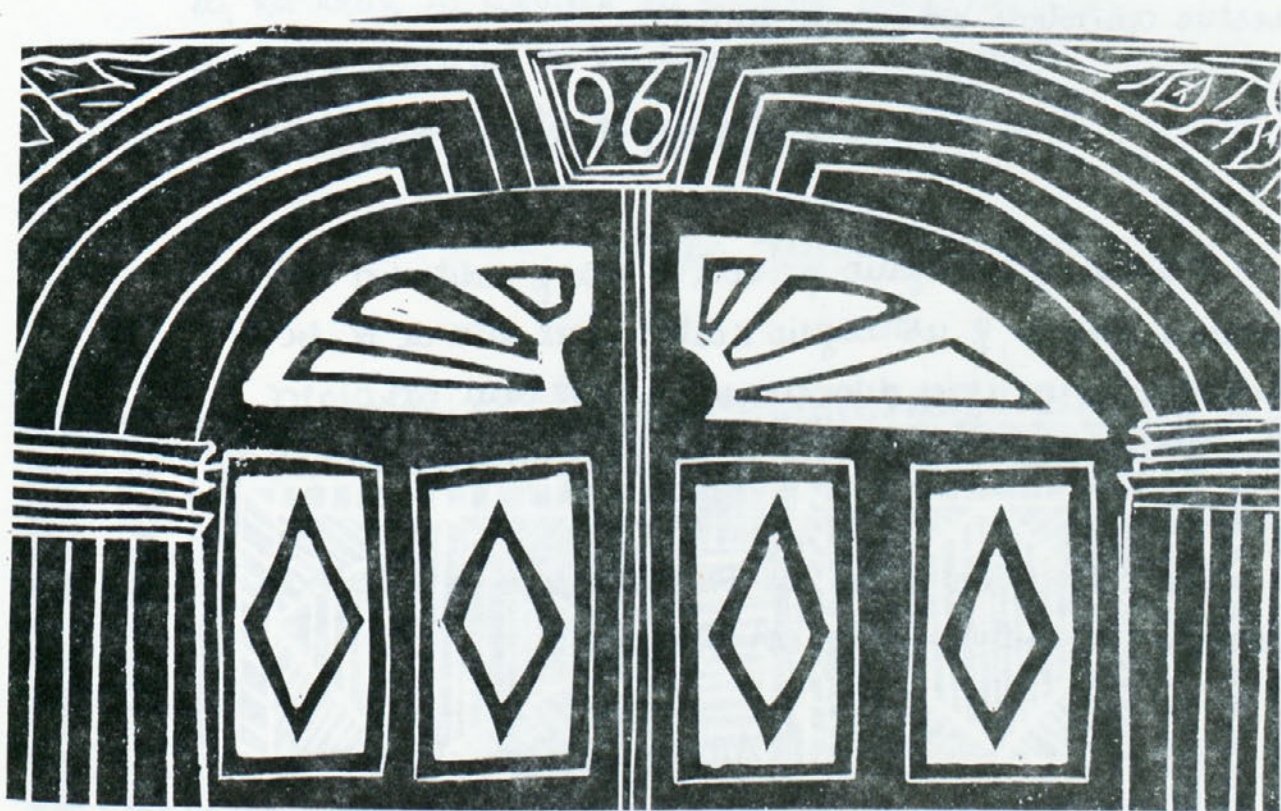
Jure Klofutar, 6. razred

KAJ BI MI BREZ ČEVJEV?

Kaj bi mi brez čevljev? Kaj, če bi morali hoditi bosi in smeju porinili in poleti hoditi bosi po vročem pesku. Ravno tako ne bi mogli hoditi brez čevljev po dežju. Torej velja: čevlji so pomembni in masen izumljenik.

Izdelujejo jih v mnogih tovarnah obutve, ki morajo izdelovati zelo veliko takih in drugačnih modelov. Delo gre stori tisoče rok in strojev.

Karla Smolej
6. razred

NAŠA RAZMIŠLJANJA O DELU IN USTVARJALNOSTI

Industrijsko mesto Trzin je v ravnih jutranjih urah sprejelo na stotine delavcev v tovarne, kjer se začne njihov delovni dan.

Če zjutraj, malo pred šesto, pogledam skozi okno, vidim avtomobile in pešce, vsi hitijo proti tovarnam. Cesta izgleda kakor mravljišče. Ko se enin kavalier začne približevati pol sedmi, na cesti vse utihne, na postaji čaka le še quica srednješolcev.

V tovarnah zabrnijo stroji, vro porume pa šolski zvonec.

Čez nekaj let bomo mladi ugotovili naše storše. Prihajati si bomo morali, da bomo svoje delo prav tako vestno opravičili, kot ga oni danes.

Silva Aljancič, 8. razred

Že delom se srečujemo povsod. Vse, kar je videti na našem širnem planetu, je ustvarjeno z delom. Brez dela ne bi bilo ničesar. Če milijani delavcev ne bi vsak dan odhajalo na delo, danes mižer ne bi videli cest, zgradb, različnih izdelkov.

Delo je torej zelo važno, mi pa prav, da je v nekatereh družbah delo vredno manj kot v drugih.

Andrej Remškar, 8. razred

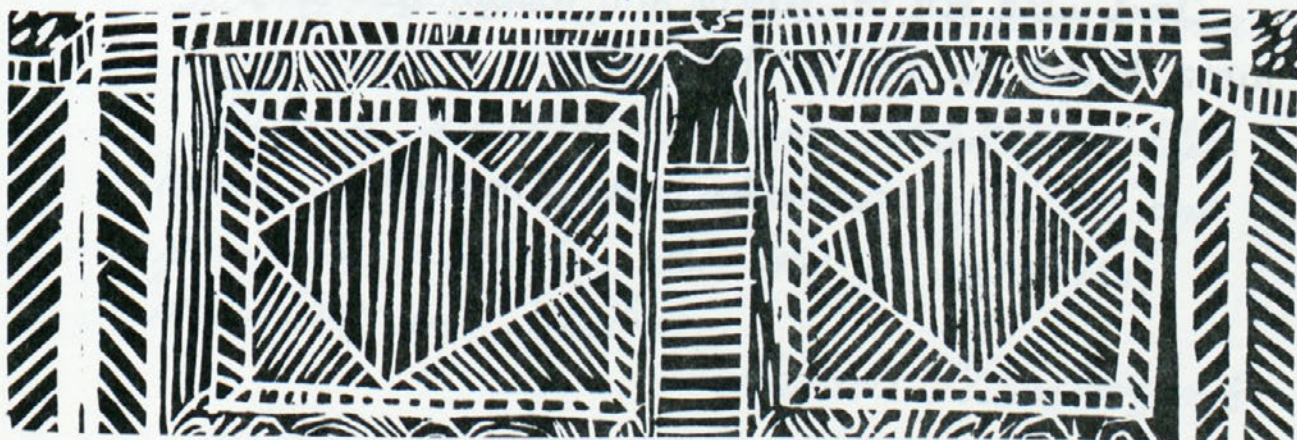
Delo nam pomaga premagati dolgčas, žalost in nas preživlja, daje nam smisel, prinaša v življenje pomen in srečo.

Delo - učenje - učenje - se vrti v krogu, če ne znaš, ne boš znal delati; in če ne delaš, se ne boš naučil, kako je treba delati. Ta krog je znan in vanj spadamo vsi ljudje.

Henry King, 8. razred

Čudili se, da so velika dela opravili pesniki in pisatelji, ki nam v svojih pesnikih, črticah, romanih opisujejo, kako težko je bilo ustvariti delo, še huje pa je bilo to, da dela ni bilo, zato so ljudje odhajali v tujino za kruhom. Eden takih pisateljev je Ivan Cankar, ki nam v svojih delih slika tako življenje, boj za kruh, za kmetstvo, za življenje. Danes nikomur ni treba v tujino za kruhom. Trzinč, moj kraj, je industrijsko mesto. Že veliko let nam daje delo.

Katja Premrl, 8. razred

RAD DELAM NA POLJU

Ljudje se danes preživljajo na različne načine. Nekateri v tovarnah za stroje, drugi na polju, tretji s svojimi govorami, besedo. Človek se je ob delu dvignil nad druga živa bitja in jim zagospodaroval. Delo človeka razriva, ga zrepi in mu olaja uporabo in moč. Večina ljudi dela danes v tovarnah inolično delo, kar za človeške organizme ni dobro. Človek naj bi pri svojem delu ustvarjal, bil vesel, da lahko dela in se pri delu izobraževal in praktično pokazal svoje teoretično znanje. V današnjem času, ko se ljudje težko zaposlijo, mora biti vsakdo vesel, da ima delo in s njim tudi zaslužek.

Nekdaj so ljudje delali bolj težko kot danes, kajti takrat ni bilo strojev, elektrike in mehanizacije. Veliko ljudi danes vsak dan migrira po več kilometrov, da pride v mesto, kjer je tovarna, v kateri je zaposlen. Tudi kmet ima danes lažje delo kot nekdanj. Včasih je bilo vse delo ročno in s oprežnimi živalmi. Sedaj pa je živali nadomestil traktor, ročna dela pa traktorski priključki. Delo na polju je ustvarjalo in plodilo. Danes je vsako delo čisto in je vredno človeškega truda.

Človek mora biti pri svojem delu ustvarjalec in se mora truditi, da delo čim bolj opravi.

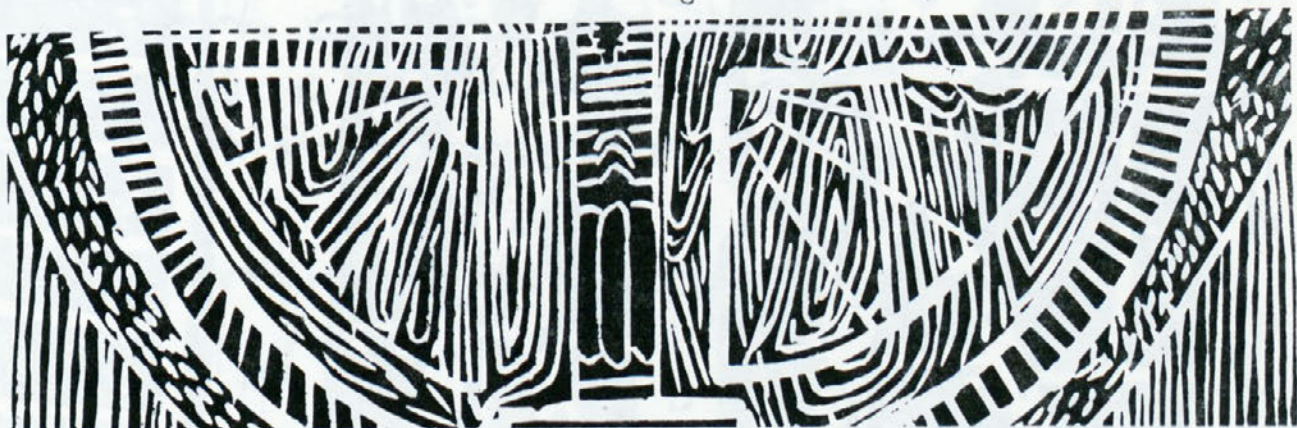
Franci Požun, 8. razred

Slovenski pregovor pravi: Brez dela ni jela. Zato je dolžnost vsakega človeka, da dela in ustraja.

Delo je umsko in ročno. Učiteljem, inženirjem, zdravnikom pravimo, da so umski delavci, ker svoje delo opravljajo z umom. Medtem ko so zidarji, kmetje, rudarji fizični delavci.

Kmet gnoji zemljo, jo orje, seje, okopava, pospravlja pridelke. Globoko v zemlji kopljejo rudarji. „Srečno“ si kličejo, ko se spuščajo v globino.

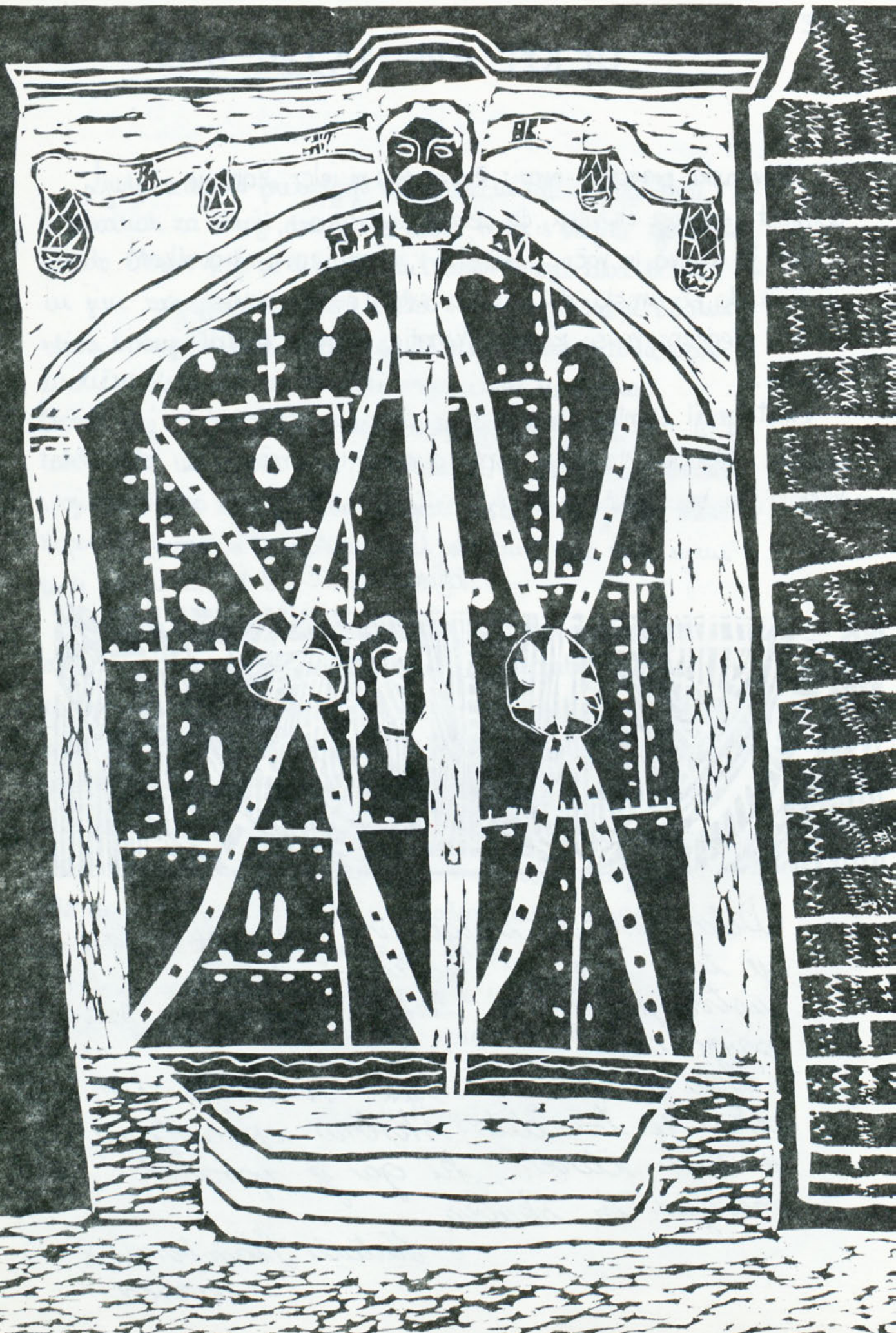
Tatjana Mikulič, 8. K.

Delo mislo le dolge ure garanja, to je tudi čas, v katerem človek ustraja in je lahko ponosen na svoje delo.

Delo je realna slika vsakega človeka. Če bo delo skrbno opravljeno, je tudi človek, ki ga je opravil, marljiv in skladen.

Natasa Šlamberger, 8.
razred

Umetnost je nekaj lepega. To je vse, kar nam ustvarijo pesniki, pisatelji, kiparji, dramatik, glasbeniki, arhitekti, igralci, slikarji, skladatelji, skratka umetniki. Če ne bi bilo umetnosti, bi lahko zaprli knjižnice, kinodvorane, gledališča, po TV in radiu pa bi se vrstila le poročila. Svet bi bil pust, dolgočasen, saj ne bi po napornem dnevu mogli vzeti v roko kakšno dobro knjigo ali si prižgati TV in si ogledati filma.

Andrej Remškar, 8. razred

Kulturo negujejo prav vsi narodi. Posebno pozornost vsi posvečamo oživljanju starejše kulture, kulturne zapuščine naših prednikov. Kultura je ljudsko izročilo, ki živi iz roda v rod.

Marija Ostreljč,
Tamara Parlovič, 8. razred

V paviljonu NOB v Trzinu smo razstavljali naše likovne izdelke

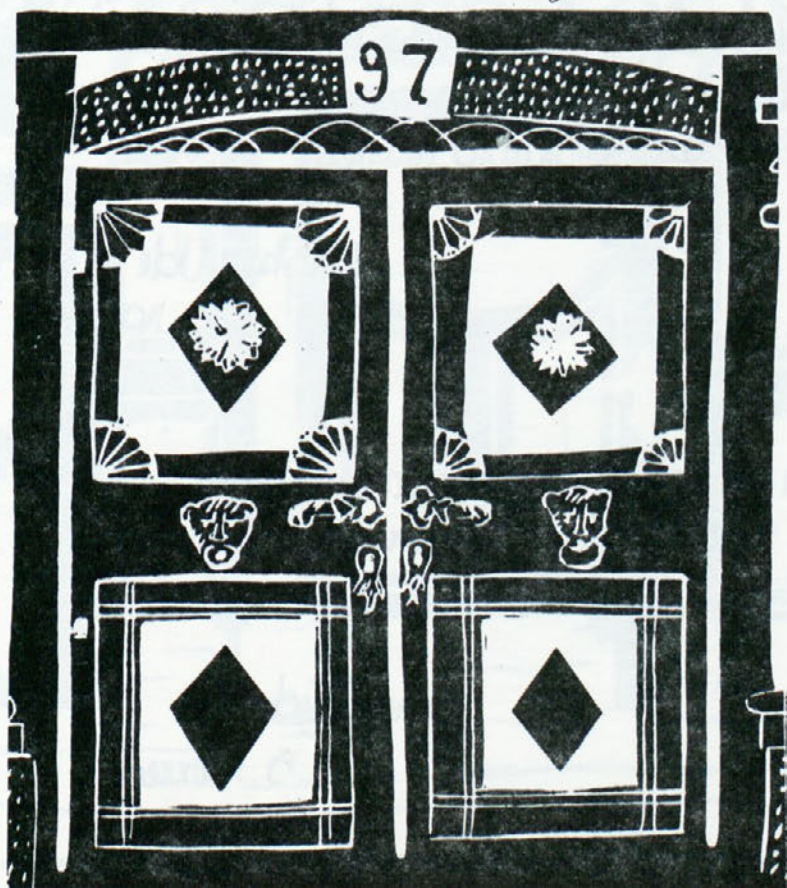
V začetku novembra smo tri učenke našega razreda skupaj s tovarišem, ki nas uči likovni pouk, Kamilom Legatom, odšle v paviljon NOB, z namenom, da bi pripravili razstavo likovnih del učencev naše šole. Vse risbe smo najprej porazdelili po letnih časih. Simbol vsakega letnega časa je bilo drevo. Predstavljalo naj bi naravo v posameznem letnem času. Okrog vsakega drevesa smo porazdelili risbe, ki so ustrezale porazdelitvi dreves. Šele sedaj se je začelo pravo delo. Najprej smo pobrisali zidove, ki jih je prekrivala plast prahu. Sledile so risbe. Vsako posebej smo z velikim premislekom postavili na pravo mesto.

Ne smemo pa pozabiti na Janexa Štera, kustosa trzinškega muzeja, ki nam je pomagal s svojimi nasveti. Tudi pri postavljanju portretov nam je priskočil na pomoč.

Prezabili od mraka smo se po petih urah trdega dela odpeljali

domov. Ob 18^h je bila otvoritev razstave. Na otvoritvi so nastopali učenci, ki so pripravili lep recital slovenske ljudske poezije. V pomenu naših likovnih del sta govorila tovariš ravnatelj Janez Gidnov in tovariš Janez Šter. Program je zaključil učenec Mirko, ki obiskuje glasbeno šolo v Trzinu. S tem kulturnim programom je bila razstava odprta.

Nevenka Zagorc,
 Stlenka Mušič, Nataša
 Glamberger, 8. razred

Navedurila me je naša likovna razstava

V paviljonu NOB je bila v novembru, v tem izlošnem letu, likovna razstava. Pobudnik in mentor razstave je akademski slikar Kamilo. Legat. Tema razstavljenih likovnih izdelkov je LETNI ČASI. Naši likovni izdelki govorijo o cvetoči pomladi, vročem poletju, pisanju jeseni in umirjeni zimi. Med razstavljenimi deli sem našla tudi svojo sliko. Vsa dela se mi zdijo lepa.

Verma Tisler,
7. razred

Pri likovnem pouku se počutim navdušeno. Z zanimanjem poslušam tovariša, ki mam razlaga kaj bomo risali. Vedno poudarja, da moramo biti natančni. Se posebno rada risem s kvadrati in pravokotniki. Ure pri likovnem pouku prehitro minejo.

Urška Ude,
5. razred

Najrajši sem slikal s črnim flomastrom. Sedaj lepimo na risalni list kvadratke barvnega papirja.

Janez Bida,
5. razred

RADA RIŠEM

Likovni pouk je predmet, ki mi je privaral
h nuci. Srečno namre niske, najraje pa sem nivala
moj dom. Tovarš me je pohvalil zato sem dobila
ne večje veselje do likovnega pouka.

Matja Mohorel, 5. razred

LIKOVNO RAZSTAVO

Sprehod skozi letne čase v obliki in barvi so oblikovali učenci osnovne šole heroja Bračiča Tržič.

Vabimo vas na otvoritev, ki bo v petek, 8. novembra 1985, ob 18. uri v paviljonu NOB v Tržiču.

Razstava bo odprta od 8. do 25. novembra 1985 vsak dan, razen ponedeljka, od 16. do 18. ure.

Osnovna šola
heroja Bračiča
T R Ž I Č

KAKO USTVARJAM LIKOVNI IZDELEK

Likovni pouk na naši šoli že veliko let uči akademski slikar Kamilo Legat. Mene uči že peto leto. Včasih je zelo strog. Rečem pa, da nas je veliko naučil. Vsako uro, preden smo začeli z risanjem, nam je pripravil temeljito razlago, ki je potrebna za delo. Če hočes nekaj ustvariti, si moraš najprej zamisliti načrt. Ta se rodi v glavi, potem ga naredim na listu. Repričana sem, da doživljajo slikarji težke trenutke, preden postavijo čopič na platno. Tudi jaz premetavam misli v glavi, preden začnem z delom. Takoj bi zamenjalo s tvojim risem, da bi on risal namesto mene. Dostikrat mi pomaga, svetuje.

Žačnem risati. Premišljuje, kam bi postavila sence vaze. Kar bo, pa bo! Rabim kupo. Im že risem sence moje vaze. Dobro mi gre od rok. kmalu bom pri koncu. Toveriš me pohvali. To se mi zdi imenitno. Tudi moja risba je bila na razstavi v paviljonu NOB.

Nevenka Zagorc, 8. razred

Obiskala nas je Branka Jurca

8. februarja je bil kulturni praznik. Povzeli smo ga iz obiskom pisateljice Branke Jurce na naši šoli. V torek, 17. februarja, nas je obiskala. V imenu nas vseh jo je pozdravila učenska sedmega razreda. Nato je perški zbor recel nekaj pesmi. Učence iz četrtega razreda so pripravile igrice njene zgodbe Taka tatica norčica. Potem nam je pisateljica povedala, kar smo ji mi sprašali. Povedala se je v Koprivi na Idriasu. Prvo knjigo je napisala leta 1945. Za otroce je napisala dve knjigi; letos pa bodo izšle tri njene knjige. Povedala nam je tudi mojo zgodbo. Potem smo jo spet spraševali, pa tudi ona nas je kaj sprašala. Na vprašanje, katero njena knjiga ji je najljubša, nam je odgovorila: "Povedala nam bom tako, kot je nekoč rekel France Bevk. Če mammo vprašam, koga od sinov imca najraje, li rekla, vse sem radela, vse imam rada. Tako je tudi s knjigami."

Vprašali smo jo, kje dobi imena za junake. Rekla je, da se jih spomni. Recimo pri Uhaču in njegovi družini je ime Uhač izbrala glavnemu junaku zato, ker je imel dolga ušesa.

V zahvalo, ker nas je obiskala, smo ji podarili sliko učenca naše šole.

Barbi Grehar, 5. razred

Kateri smo mi spraševali njo in ona nas.
Tistega, ki je pravilno odgovoril na vprašanje,
je poklicala k sebi in mu čestitala.
Nekaj je bilo zelo raznimirano in tudi
zabavno.

Jaka Popnet, 5. razred

Čestitala je prvemu slovu in nam. Bila je
zelo vesela, ker je dobila rislo od učencev iz
svojega razreda in šole.

Veronika Golob, 3. razred

Ko je vstopila v jedilnico, smo ji vsi ploskali. Nato ji je zbor zapel pesmice, učenci iz 4. razreda pa so ji zaigrali igrice. Branka Jurca nam je prebrala zgodbičo Ena proti nič za divje zajce. Meni je bila ta zgodba zelo všeč. Prav posebej pa sem se začudil, ko je rekla, da je njen mox pisatelj.

Novak Damijan, 3. razred

OBISK V LJUBLJANI

To šolsko leto smo za kulturni dan obiskali Ljubljano. Je naše glavno mesto in eno od metropol naše države. Mesto je zelo veliko po obsegu in leži v kotlini, ki je v osrčju Slovenije. V Ljubljani je sedež velikih stvari. Tendar pa ne moremo reči, da je izrazito industrijsko mesto. Zgodovina mesta sega daleč v preteklost, v čas mostiščarjev, ki so si postavili prebivališča na Ljubljanskem barju, na koleh. Preživljali pa so se z ribolovom in lovom. Uđ takrat Ljubljana ni bila več osamljena. Prebivalci so se menjavali v stoletjih in jo izkoriščali. Za stalno so se v zadnjem obdobju naselili meščani in kasneje plemstvo. Grad pa, ki je v sredini mesta, so imeli fevdalci.

Načrt, kako so se naseljevali, je narisana v Mestni hiši v ljubljanskem rotovžu. V času vojn so obiskali mesto slavni vojščaki in potniki in raznesli njeno ime po svetu.

Danes se mesto deli na staro jedro in novo mesto. V starem delu mesta so predvsem hiše, v katerih so živeli naši slavni predniki. Tu so imeli domove pesniki, pisatelji, nasploh vsi pomembni možje iz književnosti in zgodovine.

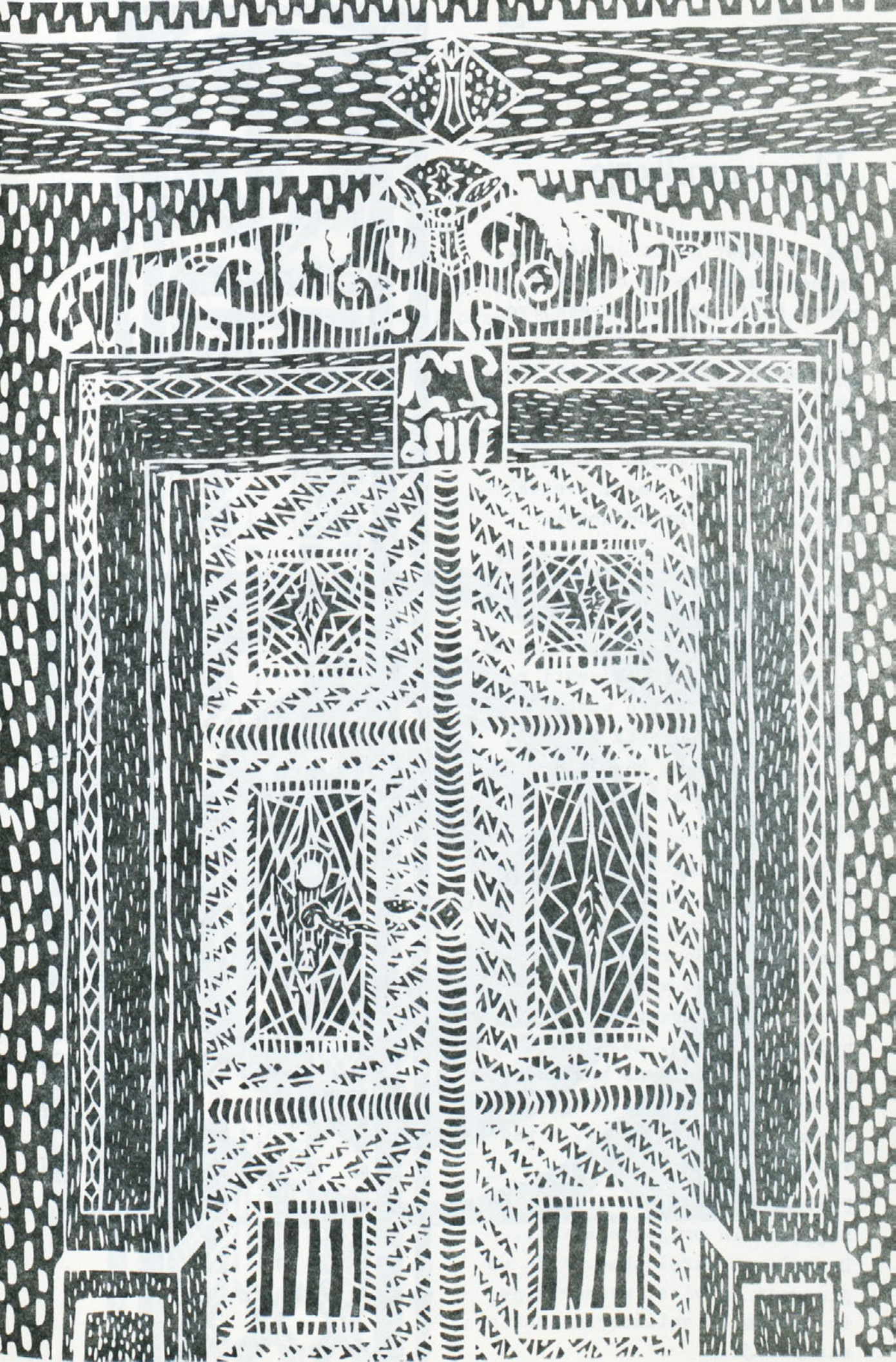

Ivana Kobilca,
Poletje

Mestni Ljubljana daje ponos tudi Narodna galerija, kjer razstavljajo slike likovnih umetnikov. Tam so slike iz dobe realizma in impresionizma.

Ta obisk je v meni napravil dober vtis, kajti Ljubljane, še posebej starega jedra, do sedaj nisem poznal. To spoznanje zgodovine in sedanjosti se spleta v en sam umetniški slog, ki so in ga dograjujejo generacije.

Lamo Čarman, 8. razred

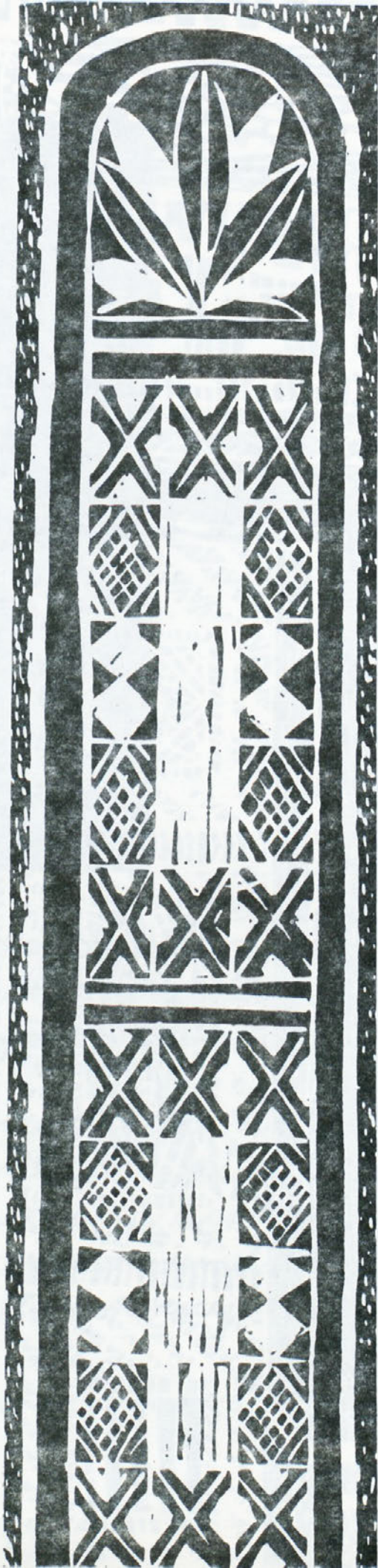
Tiho razmišljanje

Ura je deset minut do sedmih. Vzamem torbo in se odpravim proti šoli. Počasi in sanjavo se pomikam proti Ročevnici, po samotni gozdni poti in odpadlo listje mi šumi pod nogami. Fogrezam se v svoje tiho razmišljanje. Razmišljam o sebi, o mojih napakah, o moji preteklosti in o moji prihodnosti.

Ko razmišljam o mojem zgodnjem otroštvu, se mi usta nevede razlezejo v nasmeh, če se spomnim kakšnega smešnega dogodka. Ko pa začnem premišljevati o moji prihodnosti, o problemih življenja in o letih šolanja, ki me še čakajo, pa mi smehlja, ki je prej igral na mojih ustnicah, usahne.

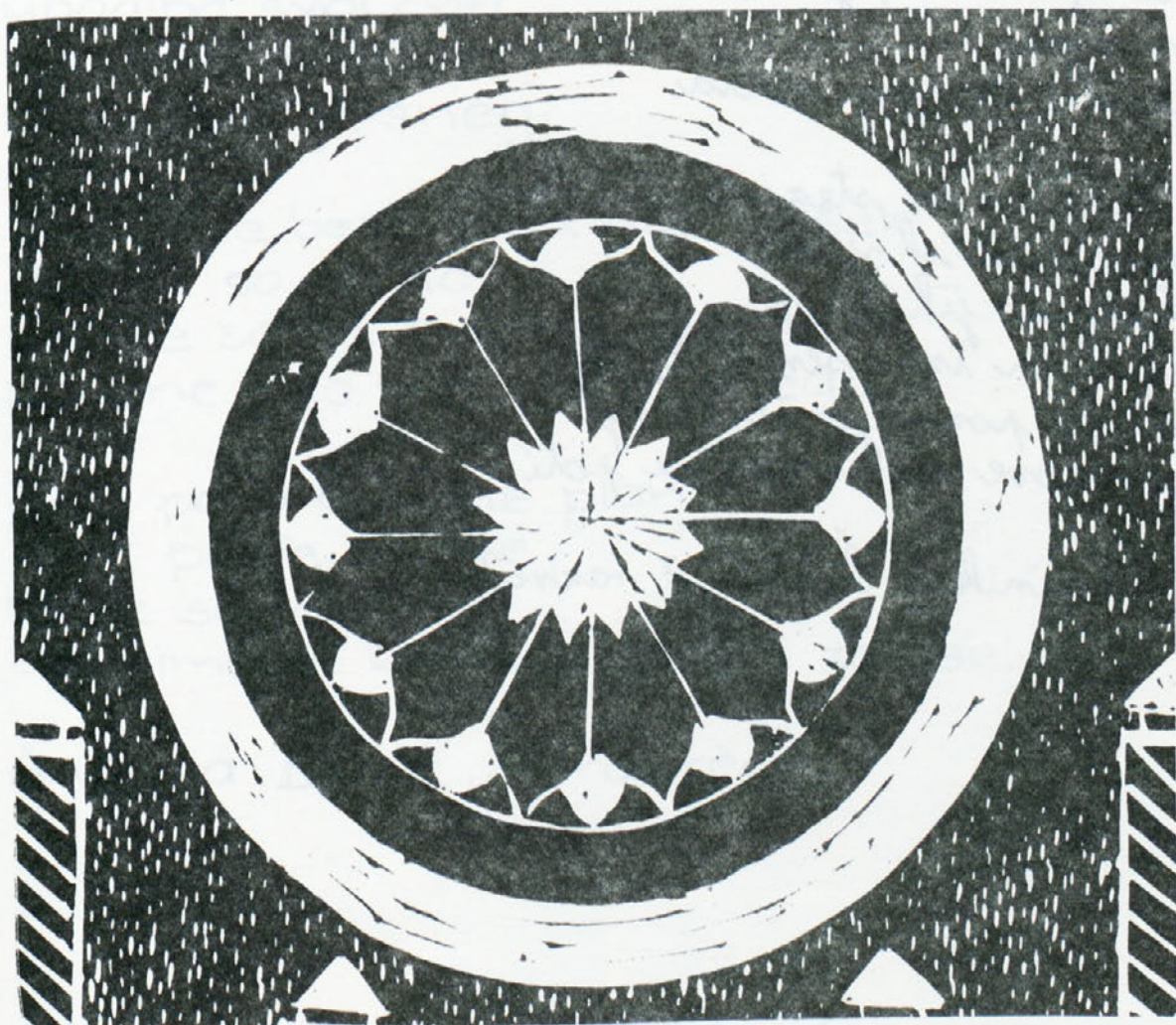
Začnem razmišljati o prihodnosti človeštva. O oboroževalni tekmi, ki vlada svetu, o nasilju in o vprašanju: "Bo res tretja svetovna vojna?" Ne vem, zakaj se mi mladi ljudje ne upremo temu, kar počnejo v svetu. Zakaj ne stopimo na ulice in pogumno povemo svetu, da smo proti oboroževanju. Res, da smo majhni in šibki, a nas je veliko.

Poglejte čebele, te drobne, ne-bogljene in prijazne živali. Drugače so miroljubne. A če se jim godi krivica, se združijo in uprejo in velikokrat dosežejo, kar želijo.

Iz razmišljanja me zmoti pesem
 siničke, z veje bližnjega drevesa.
 To petje mi pomaga, da vse temne
 misli preženem iz srca, v njem se
 naseli veselje in razigranost.
 Najraje bi s temi brezskrbnimi
 pticami odletel v sinje modro
 nebo. Ker pa tega ne morem,
 vržem torbo v zrak, oči se mi od
 veselja pobliskajo in veselih ko-
 rakov odhitim proti šoli.

Matjaž Mladič, 7. razred

STEZICE

Stezice? Da, stezice!
 To steze so,
 mladih,
 to poti življenja so,
 kjer najdeš se ali izgubiš,
 kjer sanjaš ali resnico živiš.

Pa stezice res pomenijo
 samo to?
 Ne, stezice so lahko steze,
 skoki gorodole, gore,
 do morja,
 steze do konca sveta.

In vendar so stezice in steze.
 Steze so že shojene,
 teptale so jih noge,
 velikih in izkušenih ljudi,
 ljudi, ki poznajo življenje
 in njegove skrivnostne poti.

Dominika Imitek, 7. razred

Sredi belih poljan

Tam sredi belih poljan,
tam sredi belih planjav,
še zadnja bilka cveti,
še zadnja bilka živi.

Ostala je sama,
ostala je tam,
kjer celo poletje
cvetel je le lan.

A bilka zdaj vene,
upogiba svoj cvet,
saj obiskal to leto
nas zopet je sneg.

Snežinke bele, snežinke vesele.
Padale so na tla,
padale so na tla, vse dokler
poljane niso bile polne snega.

Bele poljane, bele planjave
zdaj puste so vse,
puste so vse,
saj zima je kruta in mrzla za vse.

Andreja Blazič, 7. razred

Dan

Dan. Eden izmed tolikih na svetu, ki so že minili, ki nastajajo vsako jutro in minevajo vsak večer. Danes je dan in jutri bo dan. Nikoli ne bo prenehalo postajati dan.

Vsako jutro, ko je še tema, se dan pripravlja na svoj vstop na obzorje. Sprva se prikaže samo s sijajem, žarki obsijejo vrhove gora in jih zbudijo iz trdnega spanca. Šele nato, z veličastnim sprejemom, se prikaže dan. Svoje roke razteguje po nebu, da bi ga čim več osvetlil s svojim sijajem. Trudi se ves čas, da bi sprejele svetlobo tudi doline in kotline. Po dolgotrajnem naporu mu le uspe. Njegova naloga je opravljena. Zdaj, ko je že vse svetlo tam gori, se začne prebujati tudi svet, ki je pod njim. Gozdovi in reke postajajo nemirni, ker jih moti jutranji lesk. Zbuditi pa se nočejo in nočejo. Žarki drezajo v gozdove, mečejo velike sklade v reke, hočejo jih zbuditi iz sna. V gozdu se prebujajo živali in prihajajo na dan. V rekah ribe priplavajo izpod skal.

A v človeških naseljih se začno najprej oglašati budilke, ki priganjajo ljudi na delo. V oknih se prižigajo luči, na ceste prihajajo avtomobili, v tovarnah postaja vse bolj živo. Ljudje prihajajo iz vseh smeri, na delo, ki je prvo opravilo v novem dnevu.

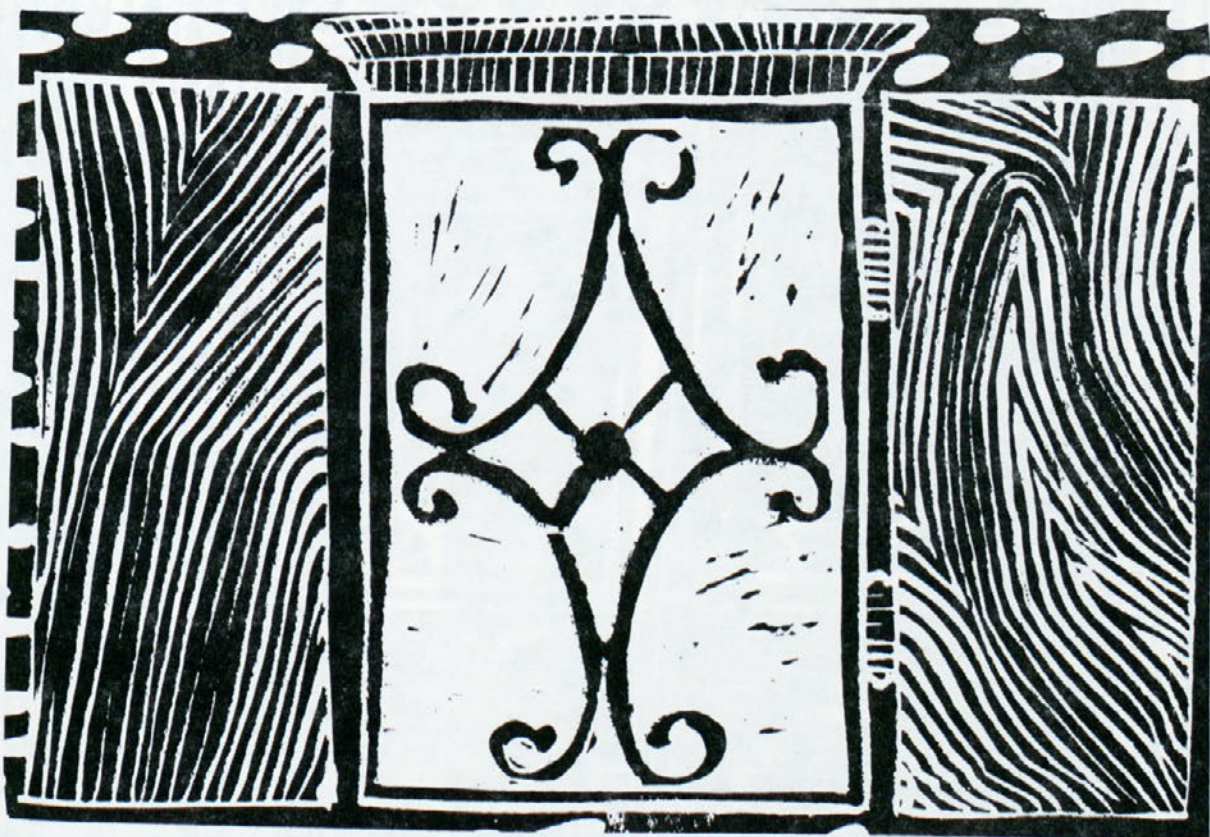
Samo Čarman, 8. razred

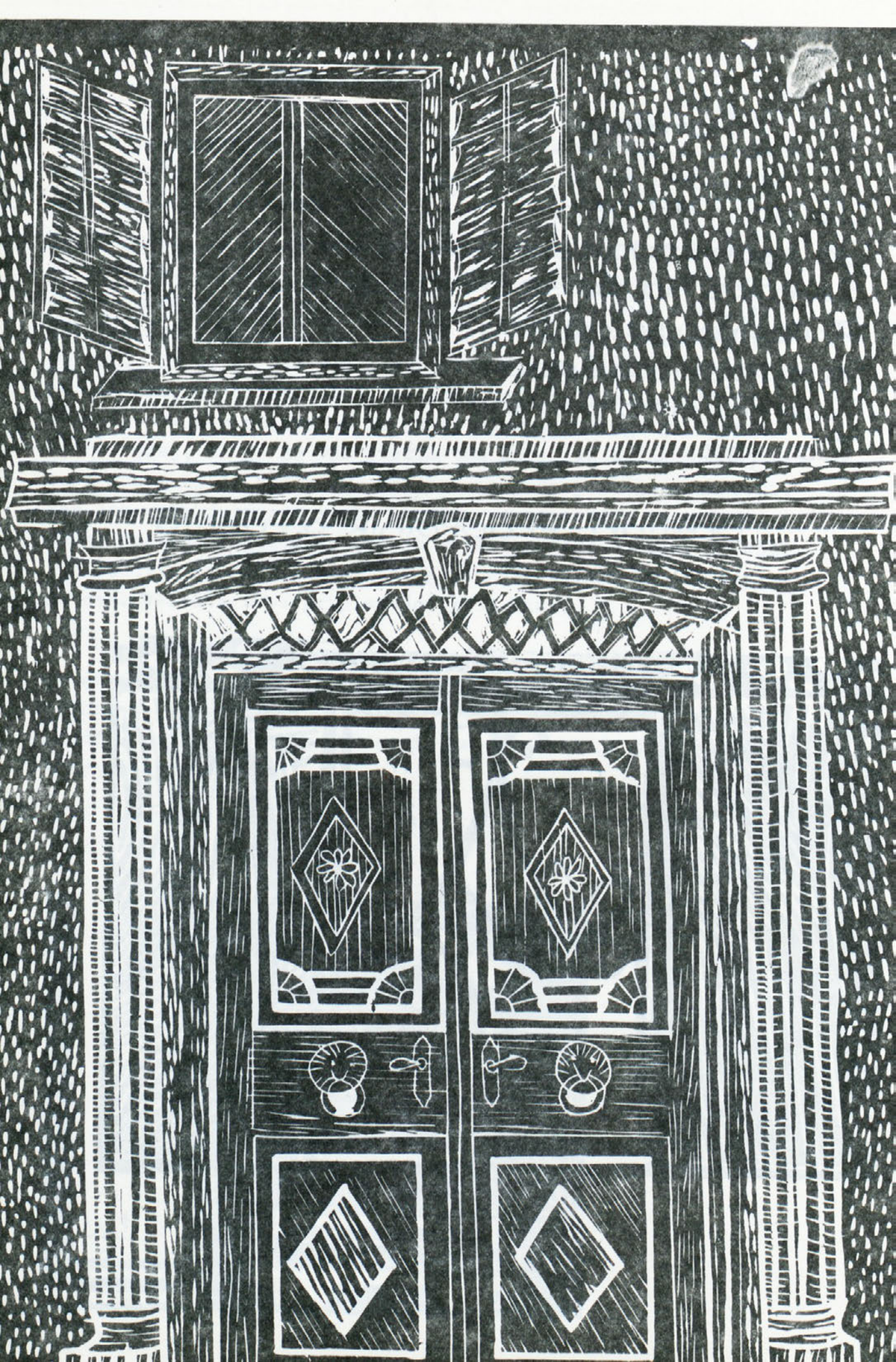

Pomlad

Je pomlad veter?
Je spomladansko sonce?
So rože na zelenem pašniku?
Žatecimo se na travnike
in nabерimo šopek.
Tudi mi smo pomlad.
Tudi jaz.

Boštjan Praprotnik, 6. razred

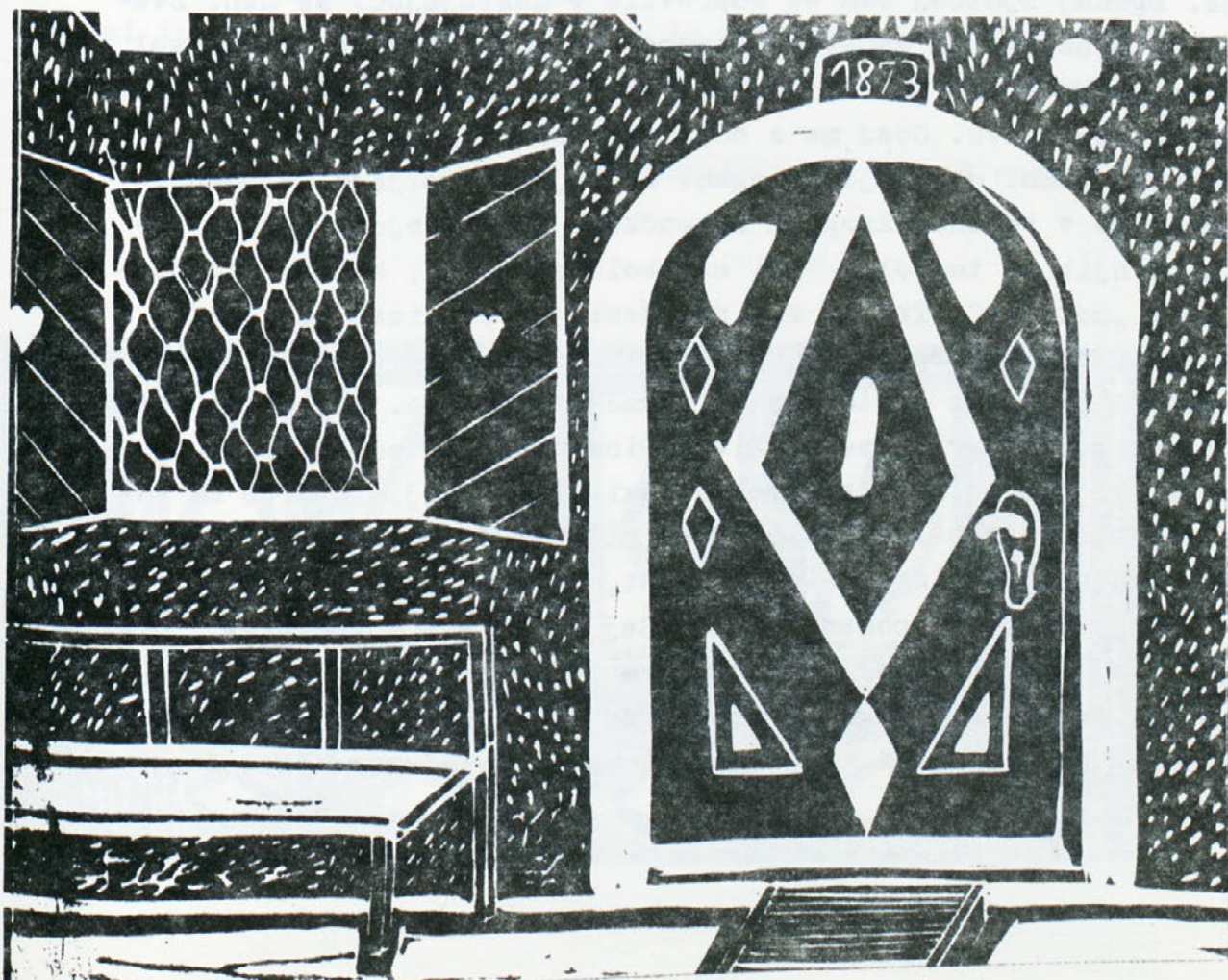

CANKARJEVA NAGRADA 1986

Na šolskem tekmovanju v znanju materinščine in poznavanju mladinskih del pisatelja Pavleta Zidarja so sodelovale: Andreja Primožič, Tanja Župan, Marija Ostrelčič, Marija Klemenc, Nataša Slamberger, Alenka Mušič, Vesna Mlinarič, Katja Razinger in Nataša Sedminek.

Objavljamo spis Nataše Sedminek, ki ga je napisala 19. aprila 1986 na tekmovanju v Kranju.

Otroci bi morali stanovati skupaj z zvezdami, dežjem in vetrovi

(Pavle Zidar)

Ljudje pravijo, da smo otroci okras sveta. Imamo veliko prijateljev, med drugim tudi naravo. Ona je naša zvesta spremljevalka na vsakem koraku. Ko dežuje, nam male dežne kapljice izperejo mračne misli iz glave. Takrat bi kar izpustili dežnike in zaplesali po dežju. Ali ni lepo, ko ti nagajiv veter razkuštra lase in ti naredi skomine, da bi odšel z njim? Zvezde kot male lučke na nebu ogrevajo naša srca, da nam je zvečer bolj toplo.

Živim v stolpnici z mnogo okni in za vsakim se skriva kakšna otroška glavica, ki plaho pogleduje v svet. Radi bi odšli ven, proti nebu in pticam. Kako velika je ta želja. Ali se lahko izpolni? Sama sem se odpravila poiskat odgovor na to vprašanje. Zgodaj zjutraj sem se odpravila v nastajajoči se dan. Zvezde so odhajale in mahale v pozdrav soncu, ki je že raztegoval svoje žarke preko hriba. Meglice se razkropijo in naredijo prostor lepemu dnevu. Gozd me z odprtimi rokami sprejme med svoja drevesa. Kamni pod mojimi nogami kličejo in vpijejo na pomoč. Zazrem se v belino okroglih kamenčkov. Kaj hočejo? Seveda. Hodim po njih in to boli. Tudi nas boli pri srcu, ko nas kdo užali ali „potolče“. Takrat smo poraženi. Na cveticah se igrajo metulji, pajki razpredajo svoje niti prek vej dreves. Deževne kapljice padejo z listov in se ujamejo na mrežo. Zalesketajo se v soncu kot biseri. Vse to živi. Diha počasi. Vzdihi, izdih... Takte, ki mi jih naroča narava, uskladim s svojimi. Srce mi bi je vse bolj glasno. Ne slišim več ptic in čebel. Zvonec v zvoniku zadoni. Prekine tišino. Enkrat, dvakrat... konec.

Zadovoljno si pomanem oči. „Saj sem čisto nov človek,“ ugotovim. Postanem del narave. Izza lista pogleda polž. Ogovorim ga. Pričneva se igrati vesele in nore igre. Vse okoli mene je noro. Narava, svet. Vse se vrti okrog določenega središča.

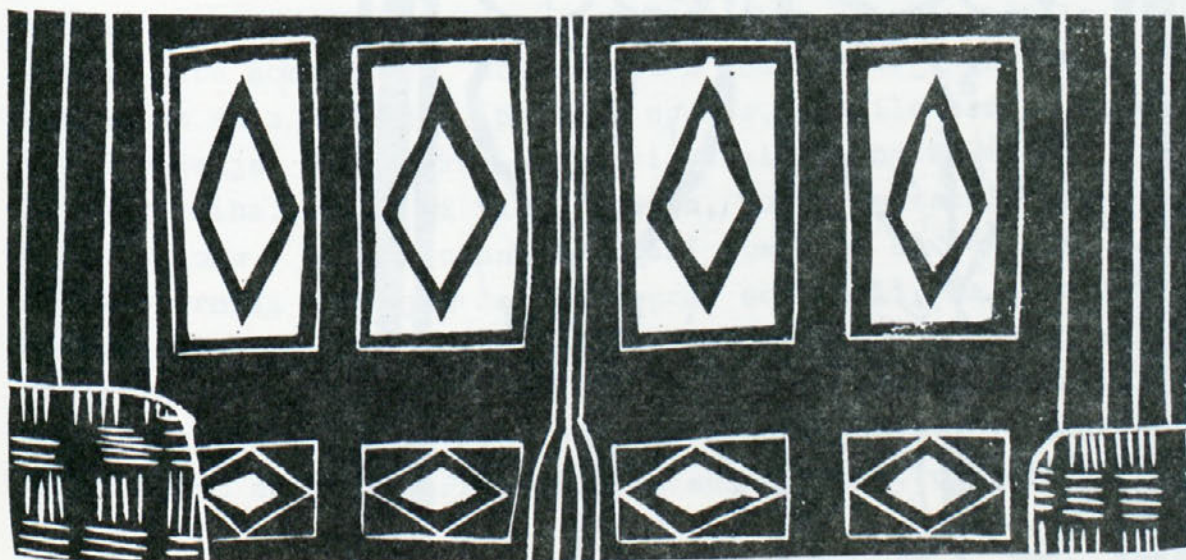
In otroci določamo to središče, ki je naš dom. Zvečeri se in narava si nadene črno obleko. Okrasi jo z zvezdami in luno, ki čuva svoje zvezde kakor pastir svoje ovce. Če se le ena izgubi, niso popolne. Slika ni popolna, če manjka en sam poteg s čopičem. Nebo postane del moje domišljije, moja streha nad glavo. In ta streha pošilja čudovite naravne pojave. Ogromno solzo, ko joče; sapo, ki zazeha; zvezdo, ko odpre oči.

Vračam se proti domu. Povem vam, da bi otroci lahko stanovali v naravi, brez betonskih sten. Vsi otroci v hišah, blokih se zberimo in odidimo v naravo. Tam bodo le ptice, ki nas lahko na svojih krilih popeljejo v večnost. Vse bi bilo dovoljeno. Bili bi prijatelji in se ljubili med seboj. Kako lepo, ljubiti se, imeti rad.

Toda večkrat iz nas vre nasilje in sovraštvo. Ne, ne. Oster, rezek glas mi privre iz grla. Proč z umazanimi mislimi. Saj je svet že čisti umazan in grd, da bi ga še mi otroci iznakazili z umazanimi mislimi.

Bodimo res okras sveta. Naše solze naj bodo dež, oči naj se blestijo kot zvezde in sapa naj vre iz grla kakor veter. Živimo z njimi in vse bo lepo in prav, saj le narava ve za našo, otroško stisko in jo sprejema kot nekaj razumljivega in otroškega.

Nataša Sedminek, 8.razred

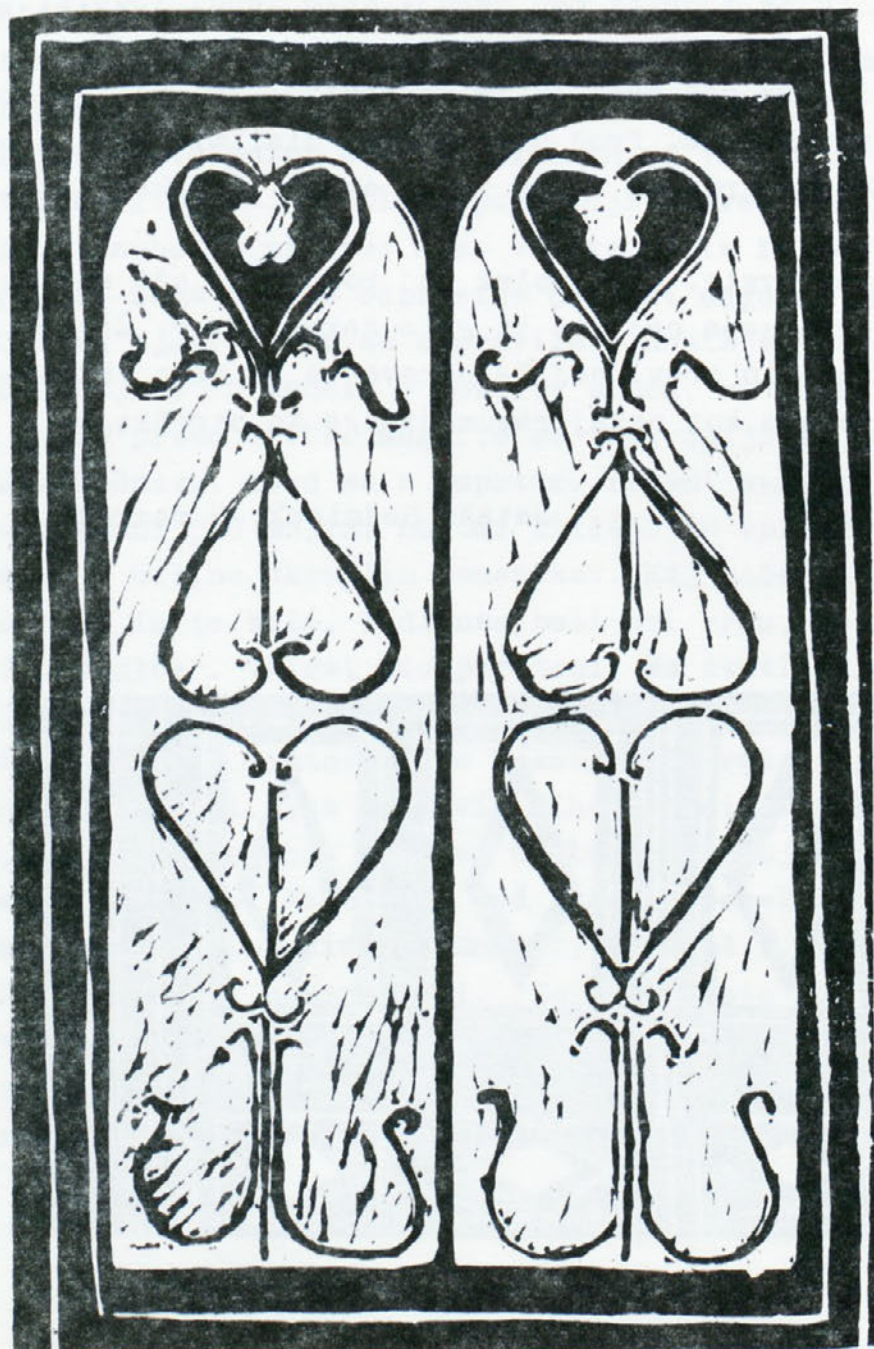

V spomin na boj 3. bataljona VII. SNOUB Franceta Prešerna na Pokljuki, kjer so 15. decembra 1943 partizani bili neenak boj z Nemci in je padlo 79 borcev, so učenci 8. razreda pisali zgodovinsko literarne naloge z naslovom

Z m a g a m r t v e g a b a t a l j o n a .

Občinskemu odboru ZB NOV Radovljica smo poslali štiri spise, ki so jih napisali Tanja Zupan, Nataša Šlamberger, Katja Razinger in Primož Rožič.

Za STEZICE smo izbrali spis Nataše Šlamberger.

Zmaga mrtvega bataljona (Boj za življenje in smrt)

Boj na Pokljuki je bil boj za življenje. Ali smrt. Koliko mladih, hrabrih partizanov je padlo? Odgovor je katastrofalen. Pred bojem je bilo cel bataljon mladih junakov, po boju je ostala šibka patrulja, ki so jo napadli Nemci. Ta patrulja je bila izčrpana, veliko borcev ranjenih, toda v njih je še vedno vrela zavest in vdanost domovini. Ta patrulja je preživel dan, ki ga bodo pomnili rodovi slovenskega naroda. Vsakdo si more ustvariti sliko tistega nepozabnega dne, toda, če bi bil sam med ljudmi, ki so bili v tej bitki, bi bila slika drugačna. Težja, grozljivejša. Mi, mladi, si jo lahko ustvarimo le z znanjem in domišljijo. Za nas je vojna še zmeraj nekaj neznanega in tudi prav je tako; le, da vselej ne znamo ceniti, dovolj spoštovati, kar imamo.

Boj na Pokljuki je bil nepričakovan. Naenkrat je počilo in boj je bil tu. Si je mogoče predstavljati vojake, ločenih od svojih poveljnikov čet v obroču Nemcev? Samo streljanje jim je ostalo. Črni od dima, umazani od prahu so se bili s sovražnikom brez predaha. Resnično so bili pred vrati smrti ali življenja. V kleti, kamor so se umaknili iz zgornjih prostorov Lovčevega hotela, je bilo polno dima in včasih je skozi okno švignila ročna bomba, ki je priletela z nemške strani, pa je borcem uspelo, da ni eksplodirala. Vrgli so jo nazaj, od koder je priletela. Okoli hotela so ležala trupla Nemcev. Vedno več je bilo mrtvih in ranjenih partizanov. Bolničarkam je zmanjkovalo obvez, zato so ranjence obvezovale s kosi raztrganih oblek. Ranjencem so z besedami, polnimi upanja, blažile zadnje trenutke življenja. Skozi okna so borci streljali na Nemce do zadnjega diha. Da bi si vlili upanja, moči, so zapeli pesem polno zanaša - Internacionalo. Člani štaba so si očiteli, ker se niso vrnili k svojim četam, čeprav so vedeli, da je bilo to nemogoče. Vsi poskusi štaba prebiti se do hotela, so bili zaman. Lovčev hotel je bil v obroču min in Nemcev. Dimnik in streha hotela sta se zrušila, klet je bila zasuta. Umreti v kleti ali skozi ogenj na prosto. Poslovnili so se in odšli. Tovariši so si

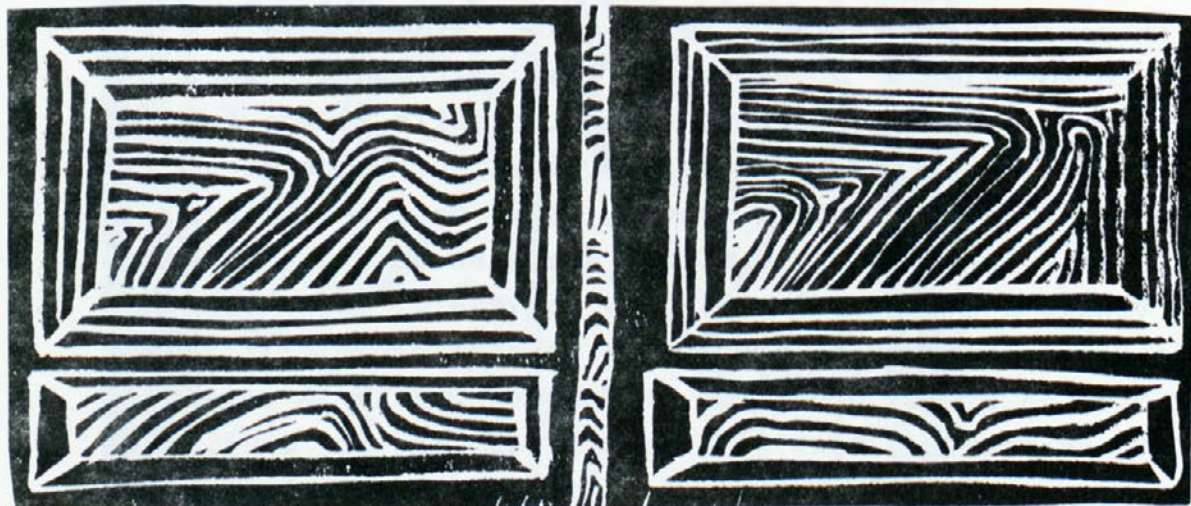
s stiski rok povedali vse. Njihove oči so govorile, izmučeni obrazi so molčali. Nekaterim se je posrečilo priti do hoste in se skriti, drugi so naleteli na sovražnika. Začel se je boj mož na moža.

Mračilo se je in konec je bilo boja. Izdajalec Janez Stergar je od blizu streljal vojake in se norčeval iz mrtvih junakov. Njegovo početje je bilo nekaj okrutnega in strahopetnega. Streljati mrtve pomeni; bati se živih. Na jasi so ležala razkosana trupla kot nema priča srditega boja. Preživele partizane so Nemci odpeljali v Begunje. Dva so ubili med potjo, devet pa pripeljali v Begunje.

Boj in smrt junakov Prešernovega batalijona bosta tudi vnaprej spomin na tiste težke in velike dni našega naroda, ki so zahtevali trpljenje, žrtve za svobodo, za mir, za srečo.

Slava padlim junakom Prešernovega batalijona!

Nataša Šlamberger 8. razred

Tovariši so umirali v boju

Tišina. Belina snega.

Bela smrt se plete v mislih.

Kolona se premika, tiho v gozd.

Šepet. Škripanje ledenega snega pod nogami.

Bomo prišli? Je rešitev za nas?

Tema. Drobec svetlobe prodira skozi veje smrek in nam daje upanje. Upanje v življenje.

Tišino so napolnili streli. Prekinili so naše svetle sanje.

Sanje o domu. Sanje o svobodi.

Tovariši umirajo v snegu.

Praznina. Še zadnja misel. Ugasnilo je mlado življenje.

Tu sredi gozda.

Sovražnikov obroč nas stiska. Ogenj pušk razsvetljuje smreke.

Kje daleč je še svoboda?

Tihi so grobovi pod svobodnimi smrekami.

Za svobodo so padli mladi junaki.

Nataša Pozvek, 8. razred

OBISK V ZAJEČARJU

Začetek šolskega leta:

Vsa navdušena sem se odločila, da grem tudi jaz na obisk v Srbijo, v pobrateno mesto Zajčar. Zanimalo me je življenje ljudi v tem oddaljenem kraju. V Zajčar smo potovali z avtobusom. Tudi nekatere moje sošolke so odšle na srečanje z našimi vrstniki v Zajčar. Za nas je skrbela tovarišica Heda Čigrišova.

Najprej smo se ustavili v Beogradu. V hiši CVETJA smo obudili spomin na tovariša Tita. Ogledali smo si zanimivosti Kalemegdana in odpo-
turali dalje, proti našemu cilju. To je bil Zajčar.

Moja gostiteljica je bila Ivana Jocić. Sklenili smo, da ostaneva prijateljici. Očarana sem bila nad lepoto mesta in gostoljubnostjo ter prijaznostjo ljudi v Zajčarju. V Zajčarju sem doživela veliko lepega in videla veliko zanimivosti.

Ob slovesu smo si obljubili, da se ponovno srečamo v Trzinu.

Na poti proti domu smo si ogledali še močnico hidroelektrarno Đerdap.

Ekскурzija v Zajčar mi je omogočila spoznati, kako lepa in zanimiva je naša domovina.

Katja Razinger, 8. razred

Republiško tekmovanje

Največkrat sem nastopala na športnih tekmovanjih. Nastopala sem na šolskih, občinskih in republiških tekmovanjih. Najbolj mi je v spominu ostal prvi nastop na republiškem tekmovanju v Celju. Na to tekmovanje sem se pripravljala kar nekaj časa. Začelo se je v soboto, 14. septembra 1985, ob štirih. Najprej je bila otvoritev, kamor sta šla po dva tekmovalca iz ekipe. Kmalu po otvoritvi se je začelo tekmovanje. Nastop sem imela v medelju, 15. septembra, ob deseti uri. Računala sem mekje na deseto mesto. Pol ure pred pričetkom skokov v daljavo sem začela z ogrevanjem. Najprej sem dvajset minut tekla in potem deset minut delala vaje. Ko sem bila ogreta, sem odšla na zaletišče in s kocko ozmačila zalet. Kmalu so nam sodniki povedali vrstni red in potem se je začelo tekmovanje. Trene nisem imela, čeprav jo imam večkrat. Na vrsti sem bila deveta. Imela sem tri skoke. Med vsakim skokom sem se ogrevala, da sem bila čim bolj pripravljena za naslednjega. Osem tekmovalk se je potem uvrstilo v finale in med njimi sem bila tudi jaz. Tega sem bila zelo vesela, saj sem vedela, da bom uvrščena

med prvih osem. Zopet smo imeli po tri skoke in moj najdaljši skok je bil 472 cm. S tem skokom sem dosegla drugo najdaljšo daljavo in se tako uvrstila na drugo mesto. Obklela sem trenerko in počakali smo na razglasitev rezultatov. Prvim trem so podelili tudi medalje in dobila sem srebrno.

Ta medalja mi je tudi najbolj pri srcu, saj je z republiškega tekmovanja. Moj prvi večji nastop se je tako končal zelo uspešno in še bolj vneta bom trenirala, da bom lahko odšla še na druga tekmovanja, saj na ta način spoznam tudi nove kraje.

Tanja Dežman, 7. razred

Pionir bi bil rad xato, ker bom potem lahko miličnik.

Marko Huhar,
1. razred

Pionir hočem postati xato, da bom lahko potem gasilec.

Jani Alič,
1. razred

Kot pionir bom pomagal ljudem.

Epela Valjavec,
1. razred

Pionir bi rad postal xato, da bom potem bolj velika

Aleš Belak,
1. razred

Ho bom pionir, bom bolj previden.

Matej Meglič,
1. razred

Ho bom pionir, bom mamici lahko bolj pomagal.

Marko Bostar,
1. razred

Ho bom pionir, bom bolj rada hodila v šolo in pomagal starejšim ljudem.

Šaša Bohinec,
1. razred

Kurirčkova torbica

Kot pionirja in drugega razreda podružnice šole in koronajin sem bil dolžem za sprejem in prenos kurirčkove torbe, ki je na svoji poti šla tudi skozi našo vas. V šoli smo prinesli prostano, na kateri je govorila tovarnišica. Med govorom so se mi porajali čudni občutki odgovornosti moje malice.

Nisem vedel, ali bom to preizkušnjo uspešno končal. K sreči mi ni bilo treba dolgo čakati, pa sem dobil na ramo kurirčkovo torbo. Spreletelo me je po vsem telesu. V meni je mela misel: "Preuagati moram vse ovire. Drži se." Kreniti smo na pot. Tekli smo po usodni cesti. Ni nam bilo treba dolgo čakati na naslednjo ekipo, ki je torbo prevzela in krenila v Bistrico. Ob svečanem govoru smo se poslovili, pošta pa je odpotovala naprej po svoji poti po Sloveniji.

Zame je bil prenos kurirčkove torbe velik in pomemben dogodek in mojega življenja. Če bi to, kar se je v meni tisti dan porajalo, vedel vsak pionir, bi spoznal, kaj pomeni svobodno delovanje.

Matej Razinger, 5. razred

V glasbeni šoli

Že pet let obiskujem
glasbeno šolo. Najprej sem se
tri leta učila blokflavto, zdaj
pa že dve leti igratu klavir.
Uči me tovaršica Martina
Puhart. Doma igratu vaje, ki
mi jih da tovaršica, pa tudi
nekatero druge pesmi.

Glasbeno šolo imam
dvakrat na teden. Lb. skedaj
pa imam po vajah še
klavir in malo to glasbi.
Tega me uči tovariš Stane
Bileznik.

Glasba me zelo veseli in
ob prostem času daje igratu
na klavir, kot da bi bila
ali gledala televizijo. Se zvečer,
ko manjši otroci v posodnjih
stanovanjih že spijo, me smem
igrati, ker se igranje sliši po
bloku. Upam, da mi bo glasba
kotistila tudi pri izbiri poklica.

Bratja Demiskart,
5. razred

Pri slovenščini večkrat pišemo spise. Tovarišica nam da nekaj različnih naslovov. Vsak učenec se zamisli in svoja razmišljanja počasi strne v spis, ki si ga izbere. Prav tako kot mi, ima tudi tovarišica svoje razmišljanje in poglede na te spise, zato smo večkrat nad ocenami prijetno ali neprijetno presenečeni. Včasih imaš občutek, da ti je spis uspel, drugič ravno obratno, pa vendar tovarišica ponavadi gleda na te spise z drugimi očmi in se ji zdi, da ne ustreza naslovu ali pa se ji zdi spis zelo dober.

Ob branju spisov šele ugotoviš, da imamo ljudje različne poglede na različne stvari. Marsikatero misel, za katero si misliš, da je popolna, jo nekdo drug napiše drugače, boljše. Z branjem spisov spoznaš tudi učenčevo notranjo osebnost, ki jo na videz ne moreš spoznati.

V spis, ki ga učenec bere, se vedno vživim in ga ob koncu ocenim. Pri vsaki nalogi se naučim kaj novega, poučnega, kar mi koristi pri nadaljnjem pisanju. Če je spis slab, dolg, se mi misli kaj kmalu usmerijo drugam. Moram priznati, da se mi šele ob branju nalog svojih sošolcev ustvari prava podoba svojega spisa. Takrat se vedno domislim kaj novega, boljšega, kar bi mi v spisu prav prišlo. Nekateri učenci spis pokvarijo s slabim branjem. To me zelo jezi, saj potem na nalogo nisi toliko pozoren in pri tem marsikaj izgubiš.

To so bila moja razmišljanja ob branju spisov sošolcev. Mogoče sem nekaj misli tudi pozabila, saj mi venomer blodi po glavi nešteto različnih stvari.

Marjana Laibacher, 7. razred

PRED NASTOPOM

Nastopanje na prireditvah je doživetje, ki ga zlepa ne pozabiš. Če nastopaš enkrat, boš tudi drugič, pa če je igra še tako slaba, če je klavrno občinstvo in prostor, kjer nastopaš. Vendar je občutek, da si uspel, da si premagal tremo, da so ti ljudje zaploskali nekaj enkratnega. Če si dovolj nadarjen in slavohlepen, boš uspel, mogoče postal zvezda. Imeti pa moraš voljo in potrpljenje.

Tudi sama zelo rada nastopam. V veselje mi je, če vidim koga, ki posluša in spremlja mojo igro.

Dobro se še spominjam svojega prvega nastopa. Hodila sem v prvi razred in ker nas je bilo v šoli zelo malo, smo kar vsi sodelovali na novoletni proslavi ob prihodu dedka Mraza. Sodelovala sem v kratki igrici. Vsi smo bili navdušeni nad igranjem, z veseljem smo hodili na vaje in se drug pred drugim postavljali s svojo vlogo. In prišel je dan nastopa. Doma sem ves dan ponavljala vlogo, z njo morila domače, pripravljala obleko, se ogledovala v zrcalu. Fribližala se je težko pričakovana ura in odšla sem v šolo. Bolj se je bližala ura nastopa, bolj sem bila nervozna. Potile so se mi roke in o, groza, pozabila sem tudi besedilo. Vsa trda sem stopila na oder, komaj sem upala pogledati po občinstvu, ob krilo sem si brisala potne roke. Igra je stekla, po glavi so mi begale misli, le besedila igre ni hotelo biti. Sreča, da nisem prva, sem pomislila in že je bila vrsta na meni. Iz zagate mi je pomagala tovarišica, ki je prišepetavala. Fovedala mi je prvo besedo, spomin se je povrnil, svojo vlogo sem odigrala, se nasmejana obrnila proti občinstvu in s ponosom poslušala ploskanje.

Zdaj sem z odra kar poletela in se prismejala k mami, ki ni škoparila s pohvalami.

Suzana Smolej, 7. razred

NAŠI NASLOVI ZA ŠOLSKI SPIS

ANDERLE ALJAŽ - Kako smo zmagali na svetovnem prvenstvu v Nemčiji

Za isti naslov so se odločili še: BITEŽNIK BOŠTJAN, BOROJEVIČ VELIBOR, HUMAR BOŠTJAN, JANKOVEC SEBASTIJAN, JEVTIČ ROBI, JAZBEC TINE, ŽAGARAC DRAGAN

JANKOVEC SEBASTIJAN - Potovanje na Mars

JEREBIČ PETER - Obisk pri kralju Matjažu

KLOFUTAR JURE - Nilski konj skače v višino

MEGLIČ MARKO - Potoval sem od planeta do planeta

OSTRELIČ MILAN - Tarzan v džungli

PAVŠEK DAMJAN - Obisk pri kralju Matjažu

PREMRL KLEMEN - Pot skozi osončje

PERKO MITJA - Zajec je tekel maraton

ROBLEK MATJAŽ - Bil sem Charlie Chaplin

RESMAN SREČO - Urko je ušel iz živalskega vrta
Za isti naslov se je odločil tudi: STARE ROBERT

SMOLEJ MATJAŽ - Pot skozi osončje

ŠOBER TOMAŽ - Pot skozi osončje

ZUPAN JURE - Žaba na potovanju

AHČINKATJA - O ljudeh, ki so sedelali pametne

BERLOGAR MAJA - Čudežni pes

DOLŽAN MATEJA - S kobilico v vesolje

DOBRIN METKA - Profesor Vseved

HORŽEN MARTINA - Pod vodo v Ameriko

Vsi iz 6. razreda

Nasvet:

berite najprej ime in nato priimek!

VESELA ŠOLA

Začel je zvonec in marmamil konec tretje ure. Šolska Matej in Peter sta se tako kot jaz uvrstila na šolsko tekmovanje Vesele šole.

Skupaj smo odšli v večnamenski prostor, kjer naj bi med poukom četrte ure pisali Veselo šolo. Posedli smo za mizo in kmalu je prišla tovarišica. Uroki je poleg malog za njevaranje držala diplome za učence, ki smo se uvrstili na šolsko tekmovanje.

Veseli sem, kajti, to je moja tretja diploma iz tekmovanja Vesele šole.

Klemen Dolžan, 5. razred

Gotov je naš učence, ki me bi svojega znanja iz različnih ved kdaj preizkusil v Veseli šoli! Na tem tekmovanju vsak spozna, kje ima njegovo znanje manjšo ali večjo vazel. Nekateri so veseli, da so se umaknili sodelovanju, drugi pa se zopet veselijo, ker so lepo opravili delo, za katero so dobili priznanje.

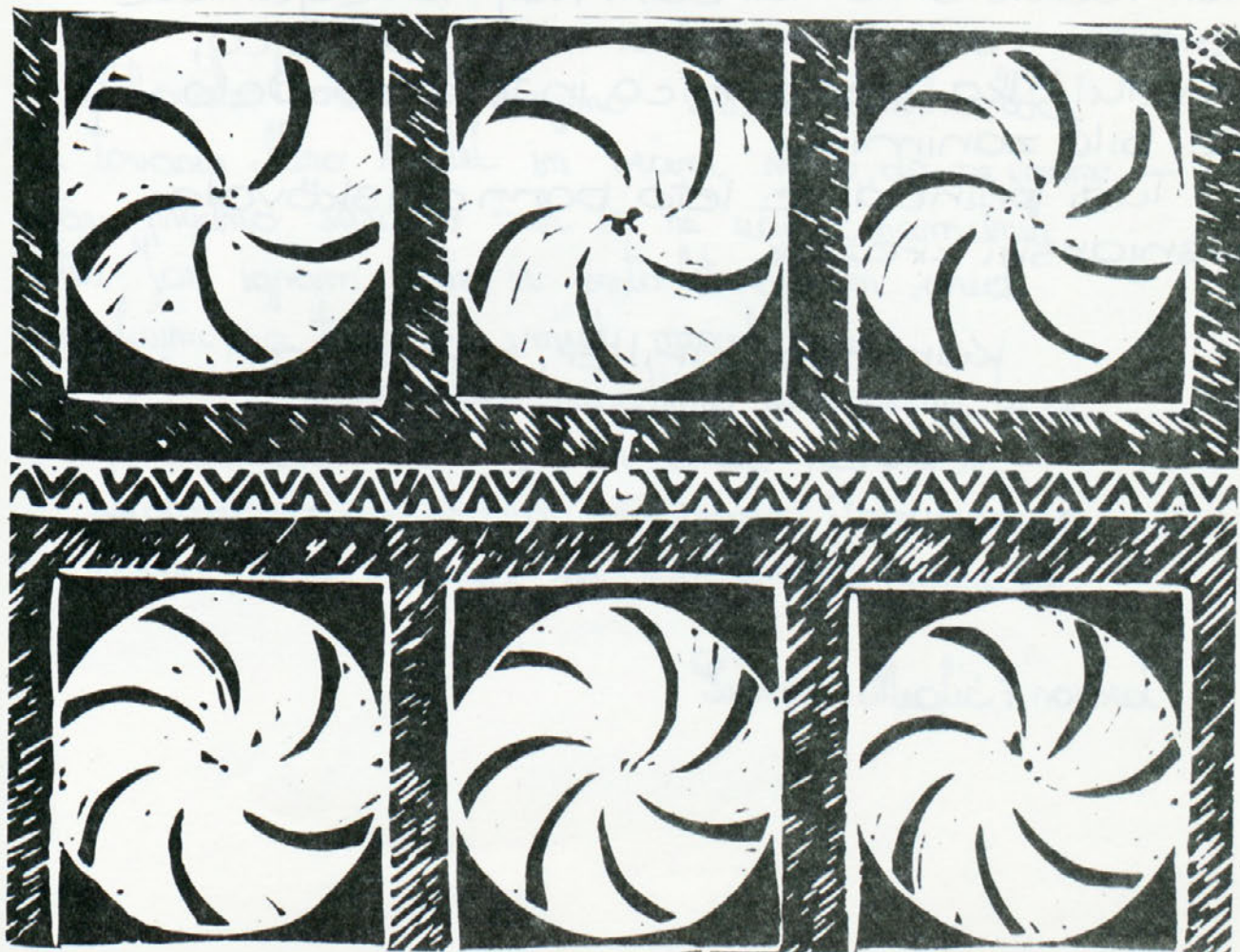
Letos je ta čast doletela tudi mene. Priznanje mi pomeni več kot lepe ocene v redovalnici. Z njim sem postal samozavestnejši; spoznal sem, da me čerem z mam knjig, kerij, marmamov in da mi tudi televizija in radio kermično šivita obkone.

Peter Gabon, 5. razred

V petek, 18. aprila 1985, je bilo šolsko tekmovanje v znanju iz Vesele šole. Na to sva iz 6. c razreda prišla le Anderle Aljaž in jaz. Vprašanja so bila precej težka in zavita. Na razrednem tekmovanju sem zbrala 26, na šolskem pa 29 točk.

Vsi, ki smo tekmovali na šolskem tekmovanju, smo dobili diplomo Vesele šole.

Andreja Hladnik, 6. razred

Na naši šoli je deloval usnjarski krožek. Tovarišica Dani nam je razdelila razne vrste usnja: svinjsko napo, umetno zajčjo kožo. Krožek smo imeli ob torkih in četrtnih. Pri krožku sem izdelal: denarnice, dva brezrokavnika, kravato, puščico. Sedaj bo na šoli razstava naših izdelkov iz usnja. Tovarišica Dani je rekla, da si bomo lahko ogledali njihovo tovarno Trio.

Boštjan Praprotnik, 6. razred

Usnjarski krožek sem redno obiskovala. Vsakič smo naredili kaj novega. Izdelala sem dva brezrokavnika, puščico, metuljčka, denarnico in torbico. Delo je bilo zanimivo.

Tudi prihodnje leto bom obiskovala usnjarski krožek.

Karmen Triller, 6. razred

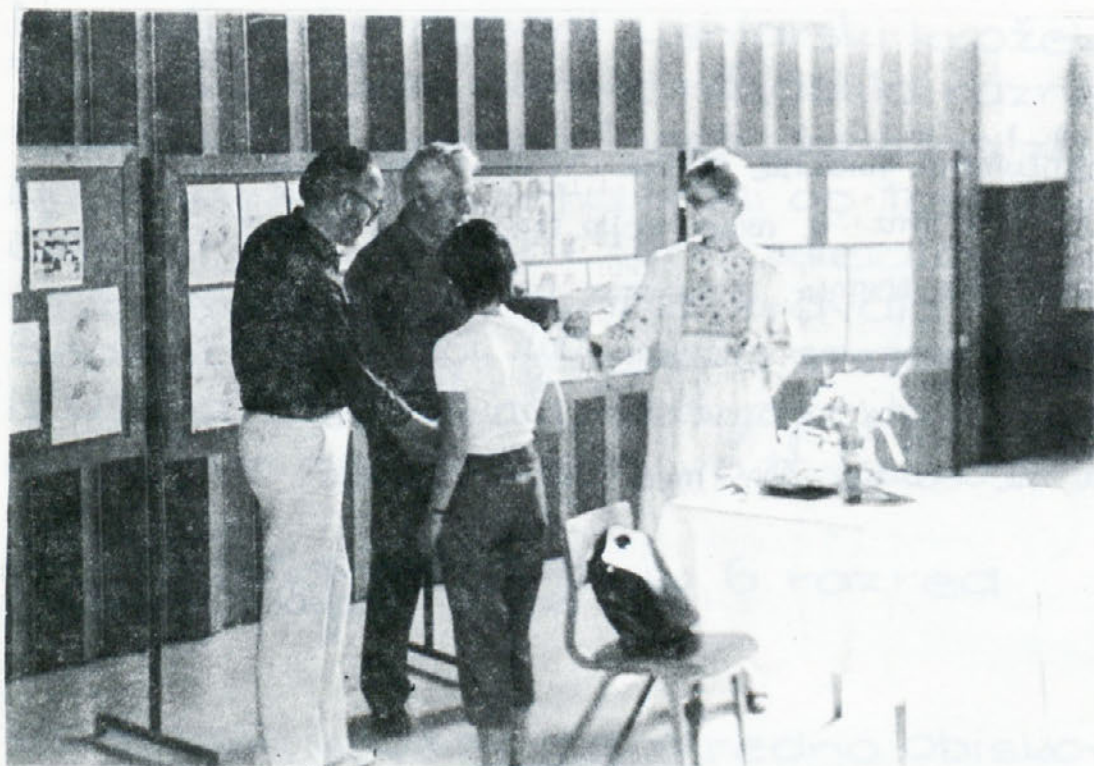
Pri fizičnem krožku, ki ga vodi tovarš Milan Zagorneli, mi je všeč zato, ker nam lahko kaj naredimo. Na primer umerimo gostoto in težo dakega telesa, umerimo različni tlak. Se posebej delamo na nobenimi napravami. Za fizični krožek sem se odločil, ker me zanima fiziha.

Simon Meglič, 7. razred

Školski krožek obiskujemo enkrat tedensko. Vodi ga tovarš Mišo Zaletel in rečem nam, da se imamo pravo prijetno. Znamo rah in se učimo pametnih potoz. Jaz igram rah še vsako leto. Nisem med najboljšim, pa tudi ne med najslabšim.

Ob koncu šolskega leta priredimo tekmovanje, ki se ga udeležimo krožkarji in drugi šahisti. Z ugotovitvijo, da vedno zmagujemo člani našega krožka, smo mnenja, da nas krožek napreduje.

Simon Meglič, 7. razred

PISATELJ IVO JAN
 NA PODELITVI
 BRALNE ZNAČKE

Beri besede in jim prisluškuj!

France Bevk

NAŠI LUTKARJI NA VAJI

MLAJŠI NOVINARJI

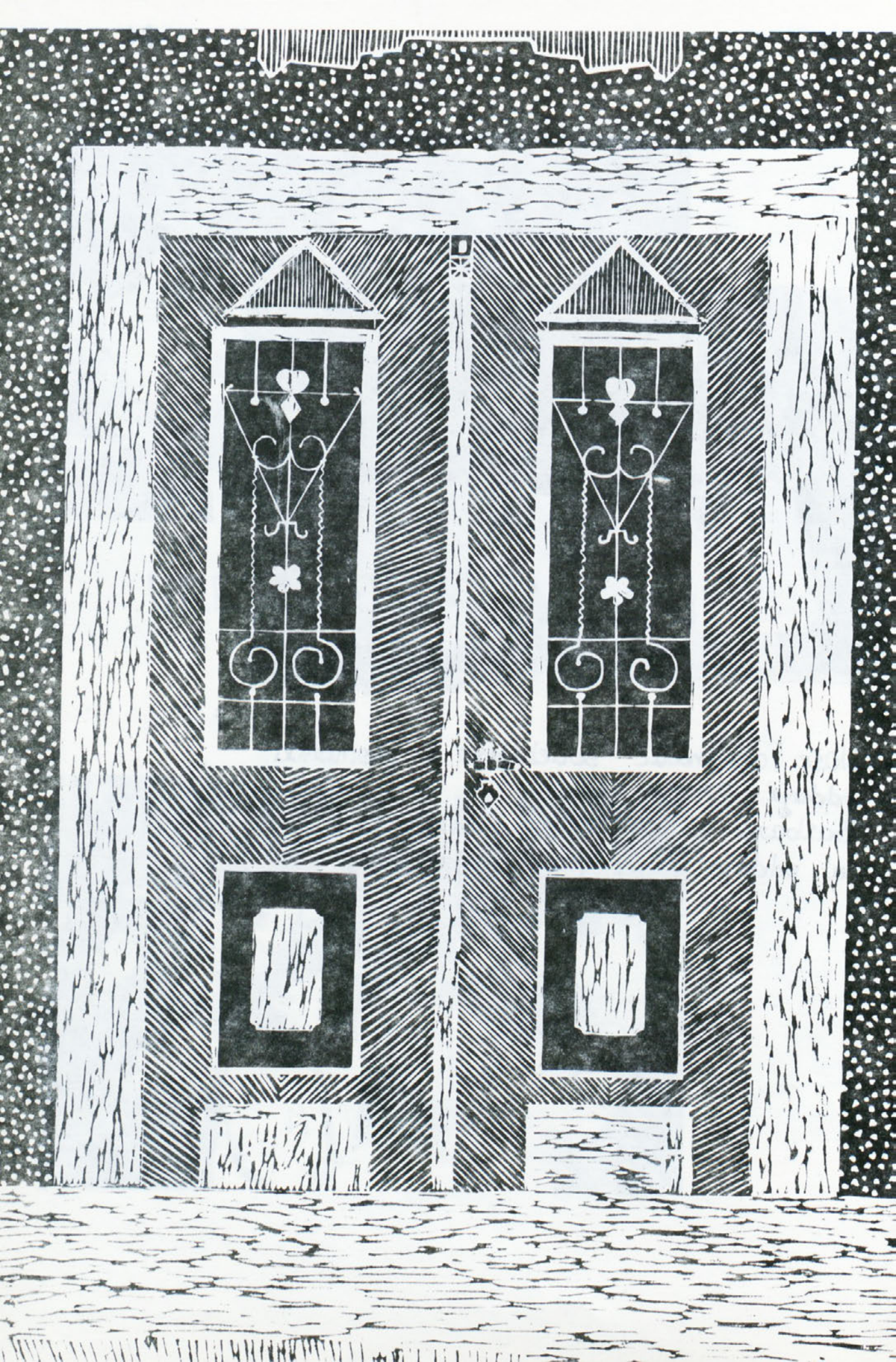
UREDNIŠTVO STEŽIC

Naše novinarke sodelujejo v piomirski oddaji RADIA TRŽIČ.

Barbara in Katja se pravekar pripravljata za oddajo. Moje pa trenutno ni.

OH, TI ODRASLI

Moj oče je strog, mami pa bolj popustljiva. Imamo tudi mlajšega brata.

Večkrat mislim, kakoj morajo odrasli odločati, kdaj (lahko) lahko kaj storim ali pa sploh ne. Oči mi pravi, da grem lahko ven, vendar mamam vrsti uro in biti čer določen čas doma. To me zelo jezi. Večkrat pa sploh ne vem vem, ker pravi, da se bom prehladil. Kladar je med tednom v kinu dober film, mi nečijo, kaj najraje poskusim na nolo, ali pa, da se med tednom ne hodi v kino. Potem namučim dober film in jrem vem na tiste. Kladar oče mi, doma, se z bratom sprava in vname se boj. Le kmalu me odneharva, mami pravi, da bo povedala očetu, midva pa se na njene besede sploh ne zmeniva. Potem vname palico in dobim jih jere, ki sem starejši in pametnejši. Kato pravih bratu me utrešem in poravnani so vsi dolgari. Večkrat tudi pravočarno me pridem domov. Mami me namo sprava, kod sem hodil, od očeta pa jih veliko dlžim ali pa dobim kakšno okoli uro.

Odrasli mi večkrat kaj prepričajo ali malorijo, vendar brez stavev me bi bilo tako lepo in veselo, kot je nekaj, ko jih imam.

Grega Blamšek, 6. razr.

OH, TI ODRASLI

Ža slabe ocene nem tepem, tako je bilo tudi pri prvi
enki v slovenščini, ki je moj najboljši predmet.
Najbolje je, da gremi tedaj staremu vpred oči.

Marko Letinc, 6. razred

Mami me hrega, če nem magajiva. Čez pol ure
pa je še dobre - volje in mi ustreže, če jo kaj
prosim. Skupaj se igrava ali pa se kaj smernega
domisliva.

Mateja Grečnik, 6. razred

Ho bom odrasel, upam, da me bom tako naprni,
kot so mehani odrasli, ki jih poznam.

Mico Ljubič, 6. razred

Še jutra mi grejo mehani, ki obrehujejo, češ
bahina je mladina, bahine imamo priče in
bahno smo mehani.

Domica Mlinarič, 6. razred

Ugoditi morajo v službo, kar mi sploh ni všeč.
 Usmislili so si tudi vojne, kar mi se posebej
 ni všeč.

Var naprej mas silijo, naj se učimo, ko pa
 vedo, da to delamo zelo neradi.

Barbara Bentoncelj, nov.

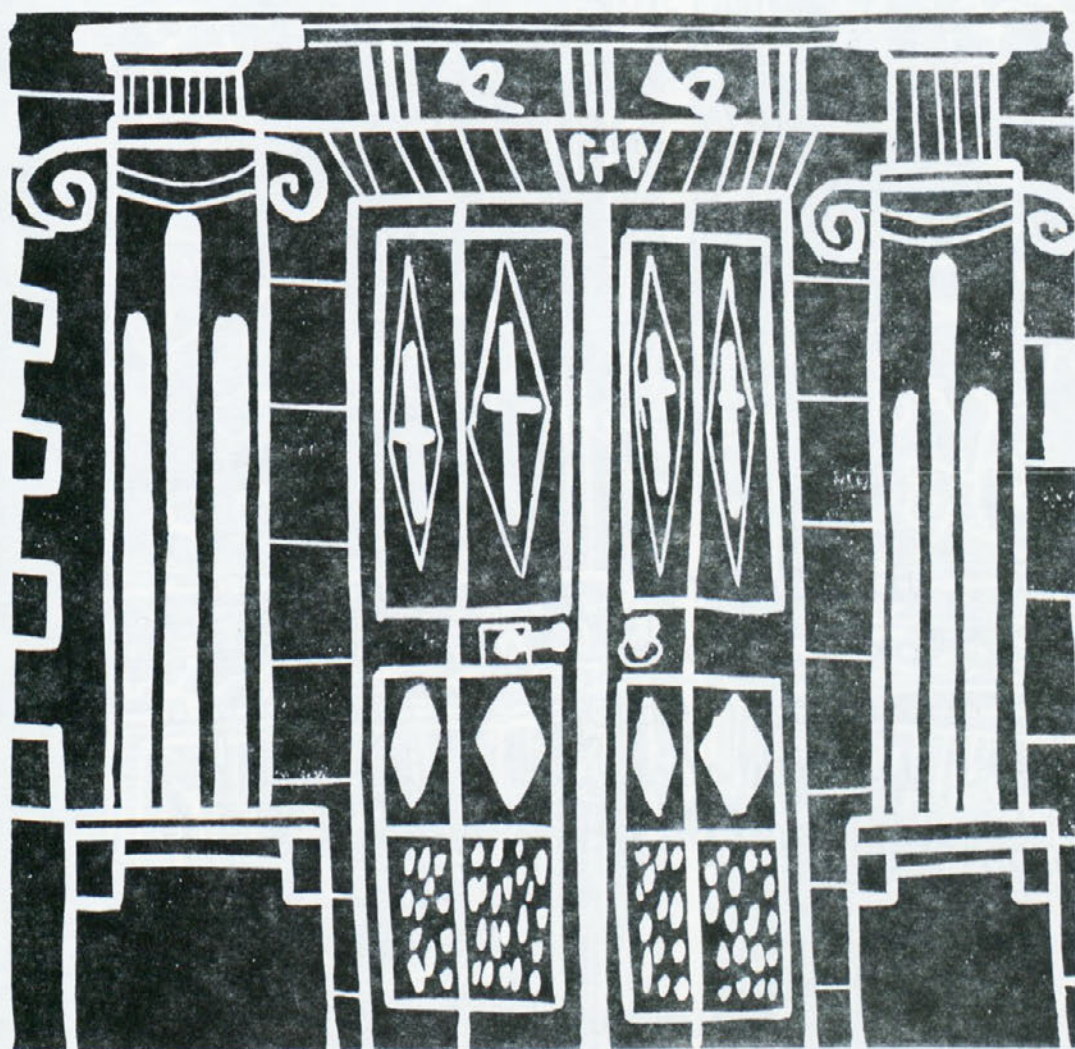

MOJE PRIGODE

Lepo rimsko vreme, jaz pa črni hajuca. Rihamor me morem. Še sram me misel. Zatoj pa me bi spekel torte, sem si dejal. In, nespravil sem se pač torto iz jagodami. Za racete sem nabil posodo s soljo. Iz omare sem vzel sesalec in začel sesati. Bolj kot to, da sem nabil posodo s soljo, me je hircinal sesalec, ki je bil kot tank. Še je bilo to mared, sem se lotil torte. Najprej testo, nato sladkor, mogoče malo rumenila... Taka sem imel v eni uri vse rimes pripravljeno. To moje testo, če bi lahko le - temu tako dejal, sem dal v ponve in položil v pečico. Gumb sem privil na 200°. Nato mi je v glavo šinila neka druga misel. Stebel sem solo in odprl predal. Seveda v njem je bil hajuč, ki sem ga prej tako brezuspešno iskal. Ves marmelam sem odlomastil v prevelikih škornjih na dvorišče. Pa torto sem čisto porabil. Pa to me je oporočil sosed, ki je prav tedaj prišel iz bloka. Ves radikam je dejal, da v bloku nelo smendi po razgani plastiki. Še sram blisk sem prišel v četrto nadstropje. Udklenil sem vrata in kar maraj me je vleklo, ko mi je udaril v nos smnedeči dim. Fuij, kot bi kdo curil gumijasto nožo.

Da srečo sem potem vse poravnal in po-
mil. Da bljuč temu mi šlo brez nepota, kajti
mimoogrede sem narbil še dva brombica.

Žiga Plameneč,
6. narred

STARŠE MORAM SPOŠTOVATI

Dobro vem, da moram starše spoštovati. Vendar se pa tudi tega zavedam, da sem tudi jaz vreden spoštovanja in me nevarnih sploh ne razumejo ali močejo razumeti. Vem, da pridem dostikrat narazkriž zaradi mojega slabega uspeha v šoli. Saj se trudim, pa kljub temu ne uspem. Zato sem za več stvari prikrajšan. Ne smem biti pri gazilcih, ne smem iti v kino, kadar bi želel. Če bom v spričevalu prinesel nezadostne ocene, se med počitnicami ne bom smel smučati. V eni strani imajo starši čisto prav.

Samo mislim, da bi me moral oče drugače razumeti.

Matej Česen, 6. razred

V svetu starejših mi mi vseč to da ne-
namer ponavljajo: "Ko sem bil jaz toliko star..."
Hamice so vse enake. Vsaka bi imela rada
vse najlepše in najboljše. Tudi očetje so taki.
Oni vidijo le napredek v službi. Pa kaj ho-
čemo!

Simona Biplar, 6. razred

ŽIV ŽAV

ŽAV ŽIV

ŽIV

ŽAV

ŽAV

ŽIV

ŽIV

ŽAV

ŽAV

UGANITE

V čevljih tičijo,
ušesa skupaj držijo.
Kaj je to?

(nasalno)

Kataša Puhar, 4. razred

Žvečke nosi, vreča ni,
na rame sede, nahrbtnik ni!

(torba)

Primož Puhar, 4. razred

Vsak dan na hrbtu jo imam,
v šolo in, naxaj jo nosim sam.

(torba)

Vanjo drva mečemo,
ob njej si suknjo slečemo.

(sok)

Urata odklepa,
skrinje zaklepa,
če ga izgubim,
na mrazu stojim.

(ključ)

Leon Korošec, 4. razred

V zemlji se skrivam, vodo držim,
v peči se pečem in vodo spustim.

(vuzb)

Grejem, grejem, vse razgrejem,
pečem, pečem, vse popečem.

(hoč)

Črnilo imam in
pisati znam.

(vuzbka)

Laša Pogacar, 4. razred

V vratih počiva
in čaka,
da ga zavrtimo.

(vuzb)

Ka čevljih skozi luknje
se prepleta
sem in tja.

(vuzbka)

Janja Fern, 4. razred

Učena je gospa, s
potrebščinami napolnjena!
Kadar pouka ni,
v kotu sobe obleži.

(forša)

Uesna Uxar, 4. razred

Mamo najbolj razjezim

- kadar iz šole prinesem slabo oceno
- kadar dobim v šoli slabo oceno in kadar je ne ubogam
- kadar hodim po mokri travi in pridem domov umazan
- ko tepem bratca
- kadar ji rečem, da ne bom pobrisala posode
- če nočem odnesti smeti
- če dobim cvek
- kadar nočem nositi aparata za zobe
- kadar pridem domov, ko je že tema

Učenci in učenke, 2. razreda

Veselimo se pomladi

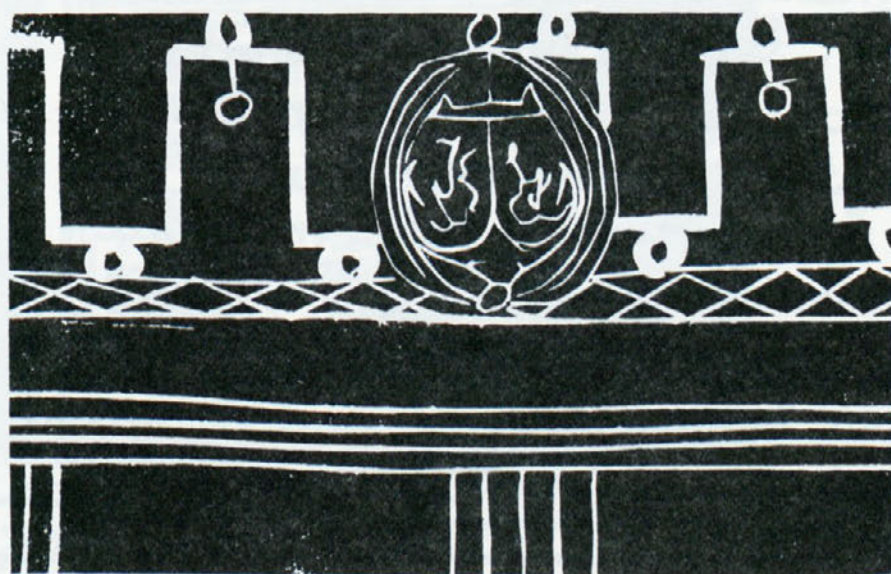
- ker takrat rastejo cvetice
- ker se vrnejo ptice selivke
- ker rastejo rože
- ker se vozim s kolesom
- ker takrat skopni sneg in se lahko igram razne igre
- ker je lepo zelena

Učenci in učenke, 2. razreda

Uk koncu šolskega leta si želim

- da bi imel lepe počitnice
- da bi bilo odlično spričevalo
- da bi šel na morje
- da bi se drugo leto še dobro učila
- da bi šel k babici in dedku
- da bi lovil ribe
- da bi se vozil z barko ali velikim ladjo

Učenci in učenke 2. razred

Življenjska nepotruba

Moji mami je ime Marija. Po poklicu je kemijski tehnik, kaposolma je že dolgo v BPT. Ima velike oči in rjave lase. Je precej velike postave. Mami-
ca me ima rada, večkrat pa me tudi obnega. Rajbolj je huda, kadar ji odgo-
varjam. Uku je ime Stanislav. Tudi on ima velike oči in rjave lase. Dela v Lari Hranj. Po poklicu je kemijski tehnik. Uka me vedno razgovarja, kadar mi mami hoče pritiskati klofuto. Uka stara mi pomaga pri domačih malogah in učenju.

V naši družini se stara dobro razumeta. Skupaj se pogovarjata o naših malogah in kam bomo šli na dopust. Želo se razumeta na majne šolske uspehe. Poroma sta ob naših praznovanjih. Ukar se tudi prepinata. Rajvečkrat sem na prepričanju jaz, ki rada magajam sestrici in mojem pospravljanju. Želo lepo mam je ob končedna,

ko nabelem v družini mima več posebnih skrbi. Takrat se veliko pogovarjamo.

V družini se počutim dobro. Učarim si veliko le svoje rebe, ki jo redaj deliva s sestrico. Hudo mi je takrat, ko vidim, da sta se starša spela. Karadi mene. Zavečam se, da mi starša nudita vse, kar potrebujem. Želim, da bi se naprej lepo živeli in se dobro razumeli.

Tjaša Praxinger,
3. razred

MAMICA

Moja mamica je zelo dobra. Izkli nam in na sestrico.

Je zelo prijazna. Ima sprtno in hitro kuhati, prati in likati. Sreča jo imam najraje, saj je dobro dušna. Če kaj potrebujem, mi z veseljem da. Na vrtih ji vedno igra smehljivi dobrote. Ima zelo prijazne oči. Imam jo najraje v vsej družini. Če ji pomagam, me vedno obdaruje.

Uroša Horvatič, 3. razred

Moji mami je ime Ani. Dela v Tihu. Je redni postar. Rada se sprotno oblači. Ima črne lase in modre oči. Je zelo marljiva. Malokoli se razjezi. Rada mi pomaga pri domači nalogi. Vselej se igra z mano. Aler in oča ima rada.

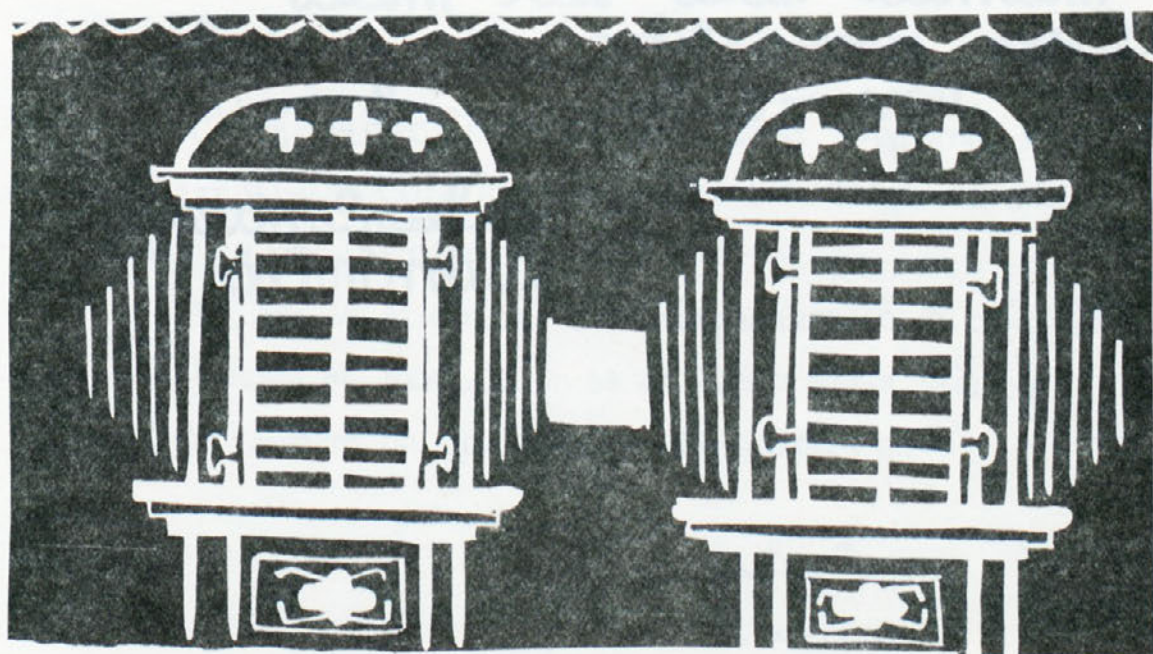
Pavel Iščak,
3. razred

Šti roborotarniku

Šti roborotarniku bom iša,
 rotarnica mi bo robeš kartala,
 v robeš mi bo rverdico dala;
 oj, kakš lepo bo sijala!

Vša vesela domov bom iša,
 doma si bom robeš umila,
 na rverdico
 mikoli me bom pozabila.

Henka Dorman,
 3. razred

Moje ime

Upraisal sem mamico in
 atka, kako sta izbrala moje
 ime. Svedela sta mi tako.
 Že kot dekle in fant sta
 se velikokrat pogovarjala,
 kako bo ime fantu ali
 deklici. Za vsake spol sta imela
 pripravljeni najmanj tri imena.
 Jao je ati peljal mamico v
 porodnišnico, da je mami se
 enkrat uprāsala, kakšno ime
 naj da dojenčku. Ati je rekel,
 da naj se mamica kot sama
 odloči. Jao sem se rodil, sem
 se mamiči zdel kot mali
 ati. Brzo ptemisleka mi je dala
 stijeno ime — Luka.

Luka, 3. razred
 Dubravčič

IME MI JE JANEZ

Pred desetimi leti sta si očka in mamica razdelila mojega fantka. Tako bi sestrica dobila brata, očka in mamica pa sina. Ko sem se rodil, sta začela izbirati ime. Dala sta mi ime Janex. Zakaj me vem, zato sem upravljal mami. Rekla je, da bi bil lahko karkoli: od Boštjana, Žiga in Urbana. Vendar sta hotela ime, ki ga v naši družini nima nihče. Izbrala sta med Mihaem in Janexom. Ker sem veliko prijel in preizkusil kot Janexki, sem to tudi ostal. To ime je všeč tudi mami in pravi je, da sta se mami in očka tako odločila.

Mali Janex, 3. razred

Moj bratec je star 4 leta. Ima majhno, rdečo postavo, rjave lase in modrosine oči. Najbolj mi prišaja majhen nosel sredi brzo.

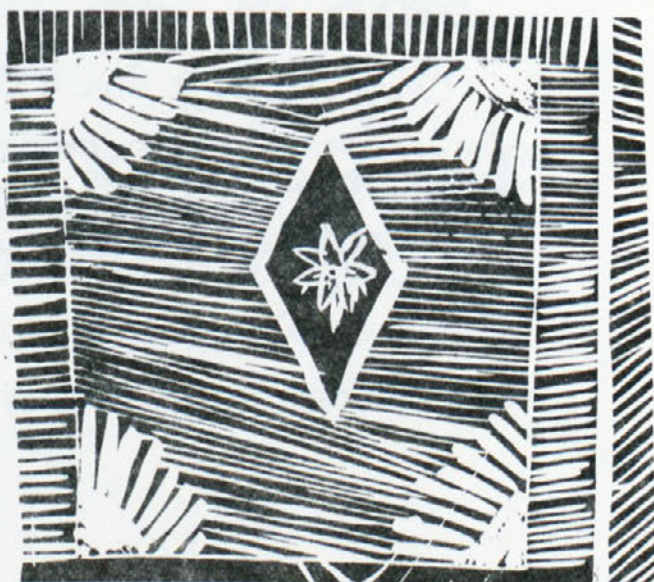
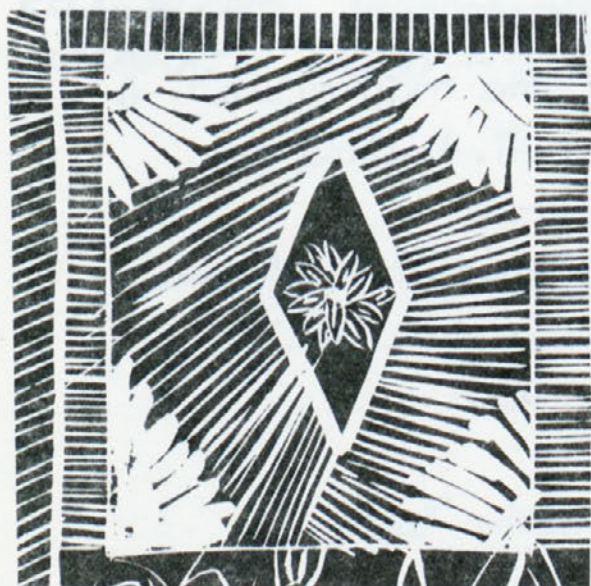
Najraje se oblači v hlače, suknjič in adidaske. Velikokrat mi magaja in se za vsako stvar joče. Je nedno pričen in ga imam zelo rada.

Metka Rupar
5. razred

Moj najboljši prijatelj

Imam našolca, ki mu je ime Goran. Goran je suh in ni velik. Rad se igra in se uči s kolegom. Igra pa tudi nogomet in se ukvarja s športom. Je zelo odprt in mihi me laže. Z Goranom se dobro razumem. Včasih pa se tudi sva. Mislim, da bosta še naprej skupaj hodila in isti razred in se dobro razumela.

Gregor Zernik,
5. razred

MOJE ŽIVLJENJE

Udimo v četrty narred. Pred tremi leti sem postala pionirka.

Šet vrak človek imam tudi jaz slabostnosti. Nada se prepiram sestro, če sem ritna^{jak} ali ona. Tudi mamice me rliam na prvo besedo. Nada pa sem tmarita in svojeglava. Mamica pa me prar nada prelisiči in spari v red. Vaj bmalu poralim, nahaj sem ritnarila. Imam tudi dobre lastnosti.

Nada berem dobre knjige in vřeč mi je družba dobrih prijateljev in prijateljic. V veselje mi je pospravljanje svoje robe in stanovanja. Imam svojega muha, s katerim dva včasih na bojni moji bar me je mehč, ko sem bila mošhna, gdo ugriznil. Kelo pa se selim pre, veredar pa me rli, kdo ga bo hitraj nahramil.

Ahčim Barbara, 4. narred

MOJA SESTRA

Moj sestra je ime Bojana. Lodi v prvi razred, skupaj z bratom, ki je njen dvojček. Stara bo 8 let. Ima dolge rjave lase, zelene oči; je nehljatega obraza in drobne postave. Z nje imačaji je trmasta in vedno vtraja pri svojem. Nihče ne menja mišljenja, zato je odločna in se nihče ne pusti vplivati od drugih. Je odkrita in samorazvorna. Radi se ukvarja s športom, se posebno z gimnastiko. Je pridna učenka in z rošolci se dobro razume. Prijateljice jo imajo radi in jo večkrat vabijo v svojo družino. Čerpar je med mama prijateljska razlika v letih, se tudi midve med nekaj razumeva.

Darja Belah, 5. razred

Mojemu bratu je ime Aleš. Lodi v drugi razred osnovne šole. V šoli je odličnjak in se dobro uči vse od prvega dne. Učasi se tudi stepenja. Brat je tudi magajkar, karu mi najboljše. Bratu pomagam pri domačih nalozah, zato me učasi tudi dolgočas. Mislim, da je brat tudi precej razen, kar me zelo ježi. Moj brat je za svojo starost nekoliko prevelik, ampak ga to ne moti. Moram priznati, da je tudi močan in da to zame ni najboljše. Čerpar se z bratom prepirava, rada pomagava drug drugemu.

Katja Rupar, 5. razred

Moja najljubša domača žival je muca. Dobila sem jo pri stari mami na Hribici. Je črne barve in ima rjave oči. Ker stanujem v bloku, mi mamica ne dovoli, da bi muca živel z mano, zato sem jo dala v Zvirče k mami. Tam ranijo zbolijo ali, kadar mene ni. Z Miho se večkrat igra, večerih me opazuje ali pa ugrizne. Kadar grem v šolo iz Zvirč, me vedno spremi. Inak dan se veselim srečanja z njo. Želim, da bi vsi ljudje zbolili za svoje živali.

Alenka Rustja,
2. razred

V ŽIVALSKEM VRTU

V živalskem vrtu so me najbolj pritegnili sloni in mesojedi levi.

Slon je bil priklenjen na verigo. Na srečo sem imel pri sebi bombone. Čutil sem enega, ga vzel v usta, slon pa ga je z silco ujel in ga popravil. Zelo mu je teknil.

Tudi pri levih sem sedel dolgo časa xadrial, saj sem si jih še od nekdaj hotel videti žive.

Levi je lena žival. Samo pretegoval in venčal je, ko sem prišel k njemu. Takrat mu je paznik vzel kos mesa. Takoj je pozabil na lenobo in se ga je začel trgati in goltati.

Pri levi ni tako, da boljše dele prepusti samici, kakor to delajo druge živali. Obratno. Čisto prepusti samici.

Prvovodnik živalih me je najbolj pritegnil tjulnji. Škafelj se obreže v vodo, se tam potaplja in delal razne akrobacije, kakor pla dci, ki skacejo v vodo.

Divje raze so kvakale in se veselo potapljale, čaplja pa je stala na eni nogi in se grela na soncu. Za raze se se xmenila ni.

Gregor Akačič, 5. razr.

Če bi živali na smetiji ali v hiši, bi lahko imele živali. Pa da bi imele mucka. Xranila bi ga z mlekom in kruhom, včasih bi mu dala palamo ali meso.

Sanja Duprat, 2. razr.

NAŠ RAZRED

Hodim v tretji a razred osnovne šole heroja Bračiča. Naš razred je v prvem nadstropju. V razredu je triintrideset učencev. Imamo prijazno tovarišico. Naš razred ima nove klopi in stole. Ima velika okna, skozi katera nas včasih greje toplo sonce. Spredaj pred klopmi je miza za tovarišico in na steni velika zelena tabla. Kadar smo vprašani, moramo pisati nanjo. Zato morajo reditelji vedno skrbeti, da je tabla čista. Vsi skupaj skrbimo za čistočo v razredu. Na okenskih policah imamo lepe, cvetoče rožice. Ob raznih praznikih okrasimo razred. Za novo leto obesimo različne okraske, ki jih sami naredimo. Med letom pa obesimo na stene najlepše risbe. Po končanem pouku reditelji poberejo papirčke in jih nesejo v koš za smeti. Naš razred ima tudi umivalnik, kjer si umivamo roke. Med seboj se učenci dobro razumejo. Pozimi smo skrbeli za ptice.

Želim, da bi bili srečni do konca letošnjega leta in da bi bil naš razred najboljši.

Anita Bogataj, 3. razred

V našem razredu se dobro počutim. S sošolci sem se že spoznala v vrtcu. Pouk se nam začne ob 7²⁰. Pred poukom se pogovarjamo in igramo, včasih skačemo elastiko. Ko pride tovarišica, jo pozdravimo in gremo na svoja mesta.

Zelo rada hodim v šolo, ker se imamo lepo.

Saša Fajfar, 3. razred

Tovarišico najbolj razjezimo, kadar non stop klepetamo in ne sledimo pouku.

Moji sošolci in jaz se ukvarjamo z različnimi dejavnostmi. Imamo dobre smučarje in atlete. Dekleta se rada ukvarjamo z glasbo in telovadbo. Delamo tudi v raznih krožkih. Vesela sem, če naš razred sodeluje na šolskih proslavah, saj skoraj vsak od nas rad nastopa. S tem razveselimo tudi tovarišico in ji vsaj delno poplačamo njen trud. Naš razred tekmuje tudi za bralno značko. Zelo radi sodelujemo tudi v tekmovanjih za Veselo šolo.

Tjaša Razinger, 3. razred

Laž ima kratke noge

V svojem, do sedaj še bolj kratkem življenju sem se že velikokrat zlagal. Zlagal sem se iz strahu pred atijevu palico, še bolj pa zaradi mamininega razočaranja in jize. Tpisal vam bom nek tak pripetljaj.

Neko soboto popoldne me je obšla čudna želja, da bi nekaj delal z orodjem, da bi nekaj zbil skupaj. Zato sem odšel v garažo, kjer imam celo goro orodja. V roke mi je prišla pila. Ogledoval sem si jo, pri tem pa sem se spraševal in se mislil: „Če jo imam že v roki, zakaj ne bi z njo kaj napravil!“ Ogledal sem pipo. Stopil sem k njej in jo začel piliti. Kar razvnel sem se. Pilil sem in pilil, dokler mi bilo prepozno. V pipo sem napravil veliko luknjo. Vdrl sem jo, nakar je začela iz nje brizgati voda. V hišo sem imel mokre roke in obraz. Spoznal sem svojo napako. Hitro sem zaprl ventil, popravił pilo in strahoma odšel v svojo sobo. Videl sem, da bo ati izpiljeno luknjo kmalu odkril, zato sem sklenil, da se bom zatekel k laži. Lagati ni lepo, toda takrat sem videl v njej edino možnost, da se rešim njegove palice.

Naslednji dan je ati pri kosilu razdraženo vprašal: „Kdo je pokončal pipo?“ Pri tem

je s prsti bobnal po mizi, kon je nenovokal
izgovorjenim besedam dodajalo še večji pomen.
Nedolžno sem mu odgovoril: "Jaz je misem.

čigoe jo je Janez?"

Brat se je samo nasmehnil: "Vem, kdo jo je
pokvaril. Ta debelo sem požrl slino, vedel sem, da
ciga mame."

"Kdo?" je vprašal ati.

"On!" je odgovoril Janez in pri tem pokvarjal
mame.

Ati je začuden vprašal: "Kako pa ti to veš?"

"Opazoval sem ga pri delu."

Janez je povedal lišnemu gospodstvu vse
od začetka do konca. Med njegovim

priporočevanjem sem se prebodel, kot da
gori stol pod menoj. Po končanem priporoče-

dovanju mlajšega brata je ati stopil k
omari, na kateri je imel spravljeno
leskovo šibo. Nekajkrat se je udaril z njo po
roki, da je preizkusil njeno trdnost. Še ves
tisti dan sem štel idece pruge na zadnjici
in imel v mislih pogovor: "Laz ima kratke
pruge."

Peter Gabor, 5. razred

NO, KADAR
BOM PA JAZ
NALOGO NAPISAL,
JO BOŠE PA VI
LAHKO OD MENE
PREPISALI.

Aprilska zila

Prvega aprila
je prišla aprilska zila,
ki po glavi je hodila
in otroke je plašila.

A avtomobili so leteli,
otroci so drveli,
ker prvega aprila
gromozamska zila
moge je dobila.

Čez leto in dva meseca
se domov je vrnila
in mogoče zbrila
v pozabo prvega aprila.

Alenka Štruhelj, Maja Mlačnik
in Edin Šmajlovič iz 5. razreda

KONEC - MICKA
PADLA JE V LONEC.

Aprilska šala

Šolske klopi so se prvega aprila
spremenile v zveri.

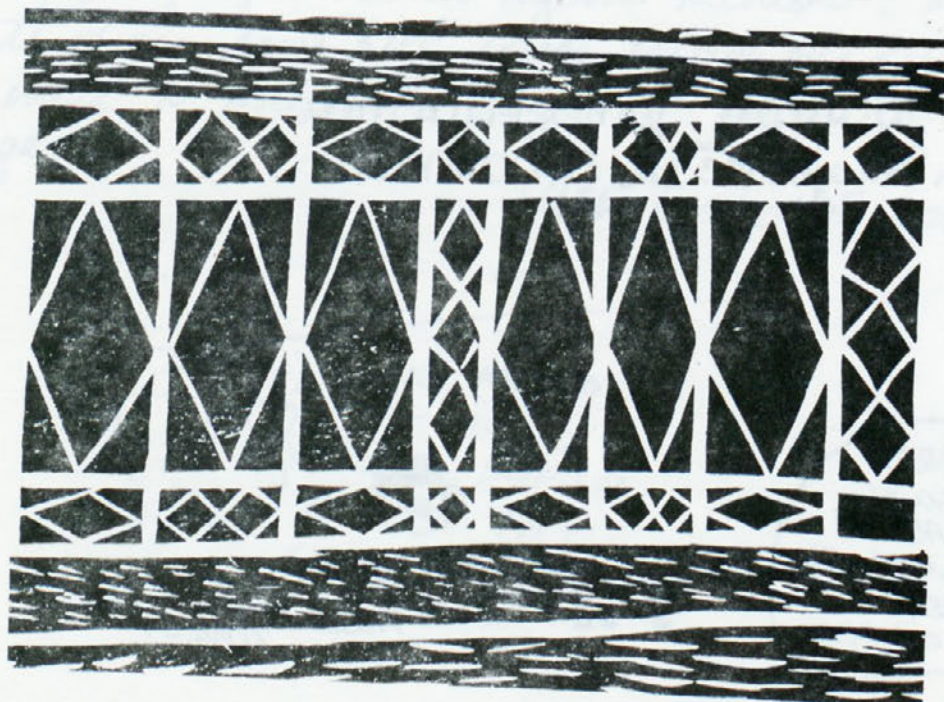
Otroci so bežali
na vse strani.

Zveri so jedle knjige, zvezke
in vse mogoče stvari.

Prisel je drugi april
in zveri so spet postale klopi.

To pesmico so sestavili:

Matjaž Srečnik, Simon Zupan in
Janez Klugar iz 5. razreda

Vstal sem z levo nogo

Že ko sem bil v vrtcu, sem velikokrat slišal besede vstati z levo nogo. Doma je to velikokrat ponovil oče in še kdo drug iz bližnjega sorodstva. Vstati z levo nogo meni ni pomenilo nič, vedel pa sem, da to pomeni nekaj slabega, nekaj nesrečnega. Hotel sem se spopasti s to nesrečo in preveriti, če to res drži, kar se govori. Takoj naslednji dan sem namenoma vstal z levo nogo. Počutil sem se kot vedno. Šel sem iz sobe proti kopalnici. V mislih sem slutil, da mi nesreča sledi, da je tik za mojim hrbtom in mi želi podstaviti nogo. Začel sem hoditi hitreje, a ta občutek mi ni izginil, dokler se nisem znašel na tleh sredi dneвне sobe. Na vso moč sem se prestrašil, kajti začel sem skoraj misliti, da mi je nekdo podstavil nogo.

Hitro sem se pobral, na vso moč stekel v kopalnico in za seboj močno zaloputnil vrata. Srce mi je poskakovalo od strahu. Imel sem občutek, da sem ji pobegnil. Mirno sem se začel umivati.

Kmalu zatem sem imel zopet občutek, da je nekdo stopil skozi vrata in me gleda z velikimi, hudobnimi očmi, ki bi mi rade nekaj zagodle. Takoj sem spoznal, da se ne motim, kajti v tistem trenutku sem se polil s kropom po hlačah. Skakal sem po kopalnici in vpil od bolečin.

Nenadoma sem obstal kot okamenel. Spomnil sem se nekaj genijalnega. Že sem stekel v sobo, kakor so me nesle noge. Pričel sem z akcijo. Legel sem na posteljo in tam nekaj časa bral knjigo. Prišel je odločilni trenutek. Pobral sem se s postelje in stopil na tla, najprej z desno, nato pa z levo nogo. "Uspelo mi je!" sem si mislil sam pri sebi. Počutil sem se, kot da bi ravno tedaj stopil na zemljo, kot da sem se prebudil iz dolgih sanj. Veselo sem odkorakal iz sobe, kajti v mislih sem imel zaslužen zmago proti nesreči.

Bojan Čakš, 7. razred

Če imaš smolo

Večkrat nas preganja smola. Smola je zahrbtna. Stoji za hrbtom, nikoli ne veš, kdaj bo skočila predte in ti podstavila nogo.

Smola se te lahko drži cel dan, celo leto ali pa še dlje.

Mene se je smola držala na srečo samo en dan. Bilo je pred petimi leti, ko sem hodila v drugi razred, v podružnično šolo v Kovor. Smola me je začela preganjati že zelo zgodaj. Sanjalo se mi je, da me bo zdaj zdaj pičila dva metra dolga kača. V tistem trenutku, ko me je hotela ugrizniti, sem se zbudila. Vstala sem in se hitro oblekla in šla v kuhinjo, da bi zajtrkovala. Atiju sem hitela pripovedovati, kakšne sanje sem imela. Toliko časa sem mu pripovedovala, da bi kmalu zamudila pouk.

Hitro sem spila skodelico mleka in odhitela v šolo. Na poti v šolo sem dvakrat ali trikrat padla, saj je bila poledica. V šoli se mi ni zgodilo nič nesrečnega, saj me je doma že čakala smola. Prišla sem domov, se preoblekla in šla smučat, ker je bilo na smučišču že veliko otrok, ki so smučali. Nisem se dolgo smučala, ko sem padla in si zlomila roko. Ati me je odpeljal v zdravstveni dom v Tržič. Tam so mi slikali roko in ugotovili, da imam zlomljeno. Dali so mi napotnico za na Jesenice v bolnico. Z atijem sva se odpeljala na Jesenice, kjer sem dobila mavec.

Z roko v mavcu se je končal moj nesrečni dan.

Mateja Aljančič, 7. razred

Žive besede

Bilo je v ponedeljek zjutraj, ko sem se odpravila v šolo. Tisto jutro je bilo megleno in pusto. Zamislila sem se: "Danes je grdo, oblačno vreme in tudi v šoli bo izreden dolgčas."

Stekla sem po zebri, pri tem pa bi me kmalu zbil avto. Ker sem bila pozna, sem pohitela. Stopila sem nekaj korakov naprej in zaslišala nekaj nerazumljivih besed, ozrla sem se okrog sebe, misleč, da me je kdo ogovoril, toda na ulici sem bila sama. Čez nekaj časa zopet zaslišim tiho govorjenje. Prislonila sem si torbo k ušesom, da bi bolje slišala, toda zopet je bilo tiho. Iz torbe sem vzela jezikovno vadnico in pogledala vanjo, v njej je bilo vse v redu.

Vse se mi je zazdelo malce čudno, zato sem začela klicati: "Kje ste, kje ste?"

V tistem trenutku so poskakale iz vadnice besede. Ena mi je skočila na ramo, druga na glavo in tretja na nos, skratka vse so se spravile nadme in mi začele pripovedovati svoja imena.

Najrajši sem imela besedi Samostalnik in Glagol, ki sta vpi-li druga čez drugo in se pri tem večkrat sporekli. Vprašala sem ju, zakaj sta v vadnici tako mirni in urejeni.

Samostalnik in Glagol sta kar hitela, kdo bi mi prej odgovoril, toda besedo je imel Glagol, ki je začel: "Ali morda veš, kdo nam je ukazal, da moramo tako mirno stati in se nič pogovarjati?" "Ne vem," sem mu začudeno odgovorila.

"France Žagar in nihče drug," mi je jezno odgovoril Glagol in takole nadaljeval: "Izredno rade smo ga imele; ko nas je zbiral, smo mu skakljale po nosu, po ramah in po glavi. Ko pa nam je povedal, da bomo nastopile v knjigi, smo bile zelo vesele. Ko nam je začel brati pravila, smo mu hotele uiti, a nas je spravil v red, da mu nismo pobegnile. In sedaj

vidiš naša stroga pravila. Ne smeš se premikati, ne smeš govoriti, skratka nič," je žalostno končal svojo zgodbo Glagol.

"Ali veš koga imam najraje v vadnici?" me vpraša Samostalnik. "Ne vem," mu začudeno odgovorim. "Najraje imam piščančka, ki mi ga je narisal Janez Vidic na strani enainpetdeset. Poimenoval sem ga piščanček Janezek. Ime sem mu dal kar po Janezu, ki ga je narisal, saj sva tudi jaz in Janez Vidic dobra prijatelja. O, da bi ti vedela, kolikokrat naju je z Janezkom peljal na kepico sladoleda. Med počitnicami, takrat imamo namreč oddih, sva z Janezkom velikokrat skupaj."

"Sedaj nama pa še ti kaj povej," sta me silila Samostalnik in Glagol.

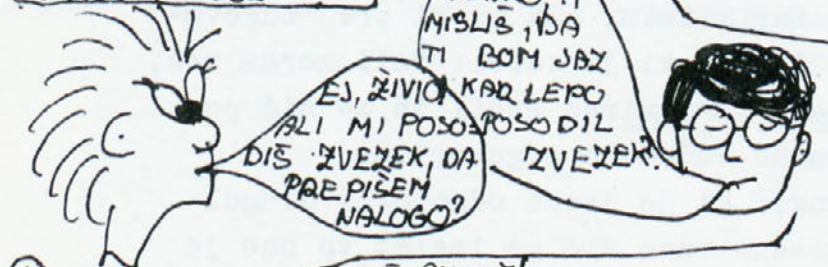
"Seveda vama lahko povem le to, da mi nimamo takih tovarišev, da bi nas peljali na kepico sladoleda," jima žalostno odgovorim. "Žalostno", se nasmehne Glagol in me pogleda v oči.

Zmotila pa nas je šola, ki se je kar naenkrat prikazala pred nami.

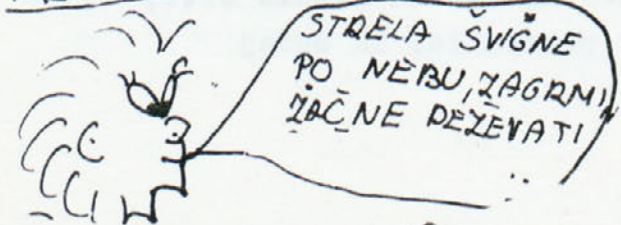
"Imej se lepo, vidimo se med počitnicami, samo, če boš kdaj pogledala v vadnico!" zakličeta Glagol in Samostalnik ter hitro skočita v Naš jezik 8. V slovo mi še enkrat pomahata.

FRANČEK PRIDE V ŠOLO
KOT PONAVALCI BREZ
DOMAČE NALOGE...

Alenka Žuran, 8. razred

1. PRI URI SLOVENŠČINE POKUŽE
ČITELJICA FRANČKA NAJ
PREBERE SVOJO NALOGO.

SLOVENSKA NALOGA

Pomlad

Pomlad je najlepši letni čas,
saj takrat ptice pojejo na glas.

Pomlad je deževen letni čas,
takrat narava oživi,
marsikateri otrok pa se v luži prehladi.
Na dvorišču se slišijo kriki otrok,
na proslavi prvega maja pa ploskanje
rok.

Katja Remškar, 5. razred

Ura

Ura dela tika, taka,
cele dneve in noči
čas pa mine, hitro teče,
kazalce obrača ena, dva, tri.

Andreja Zupan, 7. razred

Mi smo glavni 8-b,
naš vodja Tome je,
z mami mnogo trudi se,
zato sinijo mu lasje.

Ne le matematika,
ki a glavo mam me gre,
tudi fizika, kemija,
mas ar tla xabiya.

Ne matico se xapodimo,
pladnje vse razpolovimo,
šalice po tleh letijo,
učitelji pa se jexijo.

Je še nekaj pustih dni,
do izleta mam "fati",
za tem pride še vateja,
mnogo lepega se mam obeta.

ko šolo bomo zapustili,
se xinci bodo odpačili,
me le vaši, tudi maši-
brez skrbi,
me bomo se namili.

Silvija Alijancić, Ramiza
Hamzić in Metka Iumik
8. razr.

LITERARNO-NOVINARSKI KROŽEK

Boštjan Prohontnik, Lammem Triller,
 Mitja Herak, Mitja Perko, Andreja, Hladnik,
 Gregor Smolej, Gregor Hračič, ~~Andreja~~ Zupom,
 Jure Klofutar, Karla Smolej, Matjaž Roblek,
 Spik Mateja, Valjavec Jože, Jure Zupom,
 Beti Kuhar, Jelena Jančič, Katarina Demškar,
 Alenka Luran, Mušič Lenka, Mercedes-Maja
 Klačičar, Lamo Lorman, Knizeruč Diana,
 Astrelč Monja, **Metka Yonik**, Hljaučič Silvia,
 Maurič Daniza, Sedmicek Jolanda, Beti, Božmar,
 Nakisa Pozvel, Mlinšič Vesna, Tonja Kupac, Sturmlbrar,
 Amita Potočnik, Pavlovč Tamar, ~~Valjavec~~ Kuzov,
 Borbana Pekli, ~~clatir~~ ~~clatir~~ ~~clatir~~, Katjana Šulc,
 clafca Ramič, Luorija Špendol, Andreja Primožič,
 Stanka Lamovšek, Gregor Erlek, Katja Razinger,
 Buček Silvo, Marijana Hafner, Bioprotnik Andreja,
 Andreja Blorin, Romana Bitenc, Nataša
 Budlaj, Joži Zoran, Lominkas Šmitik, Mravlje
 Alenka, Marija Klemenec, Jonez Bide, Razinger
 Marija, ~~Šribar~~ Ksenija, Mohorel Katarina,
 Sanja Hračič, Lenka Rozman

V MAJU, 1986

členitor Jožica Koder

STEŽICE SO GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE HEROJA BRAČIČA TRŽIČ

Uredniški odbor: Alenka Mravlje, 7. razr.,
Samo Čarman, 8. razr., Silvo Buček, 7. razr.,
Nataša Meglič, 8. razr., Anita Potočnik, 8. razr.,
Andreja Primožič, 8. razr., Urška Stucin, 8. razr.,
Metka Ivnik, 8. razr., Nataša Šlamberger,
8. razr., Tanja Ahačič, 5. razr., Gregor Ahačič,
5. razr., Katja Remškar, 5. razr., Kormen Tri-
ller, 5. razr., Romana Bitenc, 7. razr., Tamara
Pavlovič, 8. razr., Silva Aljančič, 8. razr., Kse-
nija Hribar, 5. razr.

Likovno opremo s tržišskimi motivi je izbral

akademski slikar KAMILO LEGAT

Fotografije - člani fotokrožka pod vodstvom
STANETA PERKA

Tipkali: NORKA SLAPAR in METKA KAVČIČ

Mentorji: JOŽICA KODER, MAJDA ROŽMAN,
MACA ŠTUMFEL

Tiskali v tiskarni tovarne obutve Peko
TRŽIČ

Izvodov: 450

